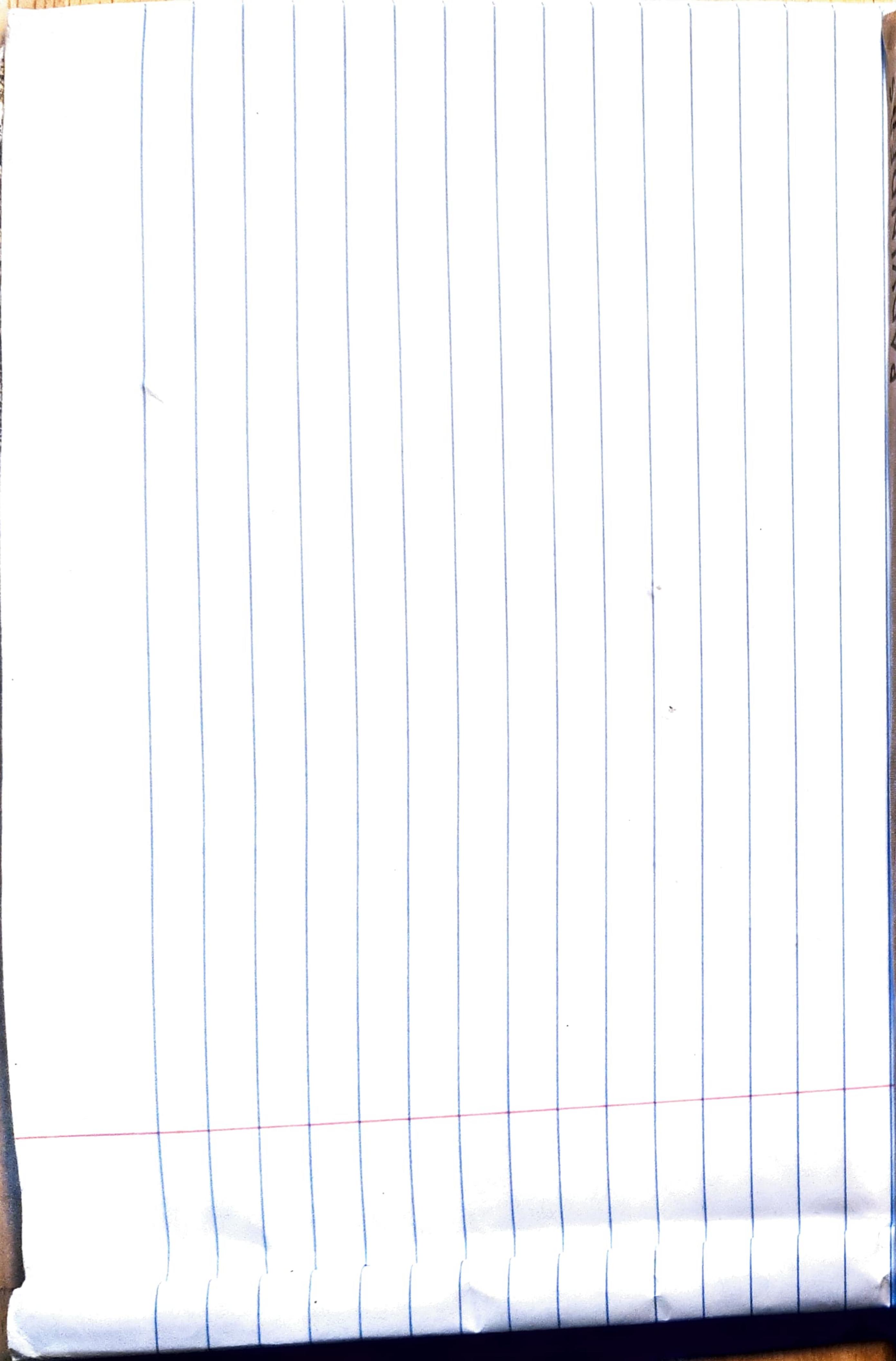

PRAAT EN PLAAT

PADVINDERS

DOOR

J. J. RAMBONNET

FIRMA G. W. DEN BOER
MIDDELBURG

20,-

PADVINDERS

Foto op den omslag:
J. J. RAMBONNET

PRAAT- EN PLAAT-SERIE
ONDER LEIDING VAN
R. J. GODDARD - DEN HAAG

Foto Franz Ziegler

Lord Baden Powell of Gilwell, Stichter van de Padvindersbeweging
Chief Scout of All the World

PADVINDERS

DE PADVINDERSBEWEGING, ZOOALS DIE VOORTGEKOMEN IS UIT HET LEVEN VAN LORD BADEN POWELL OF GILWELL

DOOR

J. J. RAMBONNET

HOOFDVERKENNER

MET 65 FOTO-PAGINA'S

FIRMA G. W. DEN BOER - MIDDELBURG

PRAAT EN PLAAT

No. 2

Omslag en tekstvignetten van Lida von Wedell

De Padvindersbeweging

HET Nationale Padvinderskamp in Oogstmaand van dit jaar te Wassenaar gehouden, is voor velen een openbaring geweest. De opgewekte bedrijvigheid, de betooningen van vaardigheid en geoefendheid, de met beperkte middelen verworven blijde sfeer, die bij alle deelnemers een prettige gelukkige stemming te voorschijn riep, het waren alle verschijnselen, die min of meer verrassend waren voor hèn, die er voor het eerst getuigen van waren.

Toch was, hetgeen in het Kamp te Wassenaar te aanschouwen viel, reeds lang te voren op beperkter schaal te zien geweest. Het massale gebeuren en de samenwerking, waarvan dit gebeuren het toonbeeld was, maakten echter een dieperen indruk dan ooit tevoren hier te lande door de padvindersbeweging was gemaakt en deden bij velen het verlangen opkomen om er meer van te weten, ten einde zich van de oorzaak dezer verschijnselen rekenschap te kunnen geven.

Het vormen van gezonde, nuttige en gelukkige staatsburgers is ongetwijfeld een schoon doel, dat wordt nagestreefd, maar de conclusie, dat de verwezenlijking ervan ook inderdaad door de Beweging wordt bevorderd, ligt niet zoo voor de hand en toch zal dit verband moeten worden aangetoond, ten einde de noodige geschikte leiders bereid te vinden om zich voor dit doel te geven.

Waar goed geleide troepen een opgewekt padvindersleven bevorderen, daar is altijd aanbod van jongens, die zich aanmelden en dan moeten zoogenaamde „waschlijsten" worden bijgehouden van liefhebbers, die hun wensch hebben kenbaar gemaakt om opgenomen te worden, zoodra er plaats voor hen is; het is slechts mogelijk dadelijk aan

dat verlangen te voldoen door de organisatie uit te breiden bij voldoende aanbod van leiders.

Zoo komen we tot de eerste vraag n.l.: Wat zijn leiders?

Het antwoord op die vraag wordt het best benaderd, door den Stichter van de Beweging te volgen en aan te geven, wat een leider *niet* moet zijn n.l.: hij moet niet optreden als een onderwijzer, geestelijke of predikant noch als een commandant! Hij moet niet onderwijzen, niet preken en niet commandeeren. Maar wat moet hij dan wèl doen, zal men vragen?

De leider moet de functie vervullen van ouderen broer, die beter kàn en de jongeren voorthelpt om ook te leeren kùnnen. Hij moet hun den weg wijzen om het geluk hierin te leeren vinden en in dat van op hun beurt te leeren helpen. Dit lijkt op het eerste gezicht erg eenvoudig, maar zoo eenvoudig is het toch niet, want als leider is men een voorbeeld verschuldigd van actief te zijn en gehouden voortdurend de noodige belangstelling voor verschillende leuke bedrijvigheden te wekken.

In de navolgende pakkende regels van De Genestet wordt uitdrukking gegeven aan de gedachten, die hierbij voorzitten:

Denken doodt en doen verlicht,
Op! de mensch moet handelen;
Niet staêg met bedrukt gezicht,
Als in droomen wandelen!
Kracht, gezondheid, raad en baat
Voor Uw zielenooden,
Is in de arbeid, in de daad
U van God geboden.

Maar zal men zeggen: Hoe kunnen de leiders aan de aan hen gestelde eischen leeren voldoen? De meeste menschen willen uiteraard wel het goede, maar al is de geest ook gewillig, het vleesch is maar al te vaak zwak.

Hoe moet men leeren om sterker te worden?

Hoe moet men de kracht erlangen om zich goede levensgewoonten eigen te maken en ze vol te houden totdat ze tot karaktereigenschappen vergroeid zijn?

Het antwoord is te vinden in het leven van Baden Powell, die eenmaal een blijmoedige, begaafde, bedrijvige

jongen was vol levenslust met een bijzonderen aanleg voor opmerken en verkennen, voor speuren en nabootsen.

Op veertienjarigen leeftijd kwam hij op de Charterhouse School, een bekende „public school" onder Dr. Haig-Brown, die later van hem getuigde, dat hij alles kon, waar hij zich op toelegde. Van het eerste oogenblik legde hij een buitengewone opgewektheid en vroolijkheid aan den dag, was altijd rechtuit en open en bijzonder populair. Hij had een zeldzame gave van opmerken en grappig nabootsen, zoowel door acteeren als door teekenen en schetsen, wat hij met de linkerhand even gemakkelijk deed als met de rechter.

Eens was er door ziekte van een der leeraars onrust en lawaai in zijn klasse en werd op hem een beroep gedaan om zijn kameraden bezig te houden. Hij kwam dadelijk voor het bord en gaf een zoo treffende nabootsing van de Fransche les, dat men hem in gespannen aandacht volgde en dat de school daverde van de uitbarstingen van lachen.

Voorts verdient vermelding dat hij zijn vrijen tijd op bijzonder karakteristieke wijze besteedde en in de mooie landelijke omgeving van Godalming een niet geringe aanmoediging vond om zijn natuurlijken aanleg te ontwikkelen. Hoewel hij zijn vader reeds op jongen leeftijd (hij was nauwelijks drie jaren) verloren had en dus diens leiding had moeten derven, had hij toch diens liefde voor de natuur geërfd en stelde belang in alles, wat hij omtrent planten en dieren opmerkte. Hij was een geboren leider van jongens en een minnaar van sport en vaardigheidspelen.

Toen hij tot de oudere jongens ging behooren, trok het de aandacht zooals hij de jongeren voorthielp bij hun voorbereiding en voor de verschillende proeven, die ze hadden af te leggen. Er was geen schoolgezelschap, dat geen actieve hulp van hem ontving.

Kan men dus uit deze gegevens wel besluiten, dat B. P. als jongen reeds een bijzonderen aanleg vertoonde, voor ons doel is het van belang om na te gaan, hoe die aanleg zich verder ontwikkelde en eindelijk om daaruit af te leiden, welke de invloed is geweest, die het verkennen op zijn vorming gehad heeft.

In Mei 1876 bezocht B. P. het Balliol College te Oxford en werd informeel geëxamineerd door Professor Jowett, die

tot het besluit kwam, dat hij nog niet geheel op het ontwikkelingspeil gekomen was, dat voor Balliol College gevorderd moest worden. Deze uitspraak, zoo getuigde later de Directeur van Charterhouse School, schokte mijn vertrouwen in Prof. Jowett's oordeel over jonge mannen.

Er werd een regeling getroffen, dat hij in het najaar kamers zoude huren in de nabijheid van Oxford om in de gelegenheid te zijn voorbereidende kennis te vermeerderen, toen er in dien zomer in Londen een openbaar examen gehouden werd voor aanstellingen tot officier. Van de 718 candidaten werd B. P. de vijfde en de tweede voor de cavalerie, welk resultaat wel eenigszins in tegenspraak was met Prof. Jowett's conclusie omtrent zijn ontwikkelingspeil! In verband met den evengemelden uitslag en zijn plaats op de toelatingslijst, werd hij in September 1876 naar Britsch-Indië uitgezonden om als onderluitenant bij het 13de regiment huzaren in dienst te treden.

Alleen de eerste 6 candidaten werden op dezelfde wijze als B. P. onmiddellijk in actieven dienst opgenomen en moesten zich daar verder bekwamen, de overigen volgden een tweejarige instructiecursus.

Uit de geregelde correspondentie van B. P. met zijn moeder blijken zijn opgewekte belangstelling in alles, wat hij waarneemt, zijn bedrijvigheid en zijn soberheid. Want hij heeft zich voorgenomen om met zijn betrekkelijk klein salaris en hetgeen hij met schrijven en teekenen voor tijdschriften (o.a. voor de Graphic) er bij kan verdienen, rond te komen ondanks het kostbare beroep, dat hij gekozen heeft; in geen geval wil hij zijn moeder met haar groot gezin tot last zijn. Het eenige waarom hij in zijn brieven wèl vraagt, zijn aardige „songs", voordrachten, comediestukjes of operettes, waarmee hij een gezelschap onderhouden kan.

Ondanks zijn soberheid en zuinigheid is hij bijzonder populair en gevoelt zich onafhankelijk en zelfstandig.

Zijn geliefkoosde sport is de jacht op wilde varkens te paard met speer, waarbij zijn geoefendheid in 't spoor volgen tot zijn recht komt. Na twee jaar wordt hij met ziekteverlof naar Engeland teruggezonden en komt na 18 maanden voor de tweede maal bij zijn regiment terug, dat toen naar Kandahar in Afganistan gezonden was. Het was in 1880, toen de Engelschen een groote nederlaag bij Maiwand geleden hadden en aan Sir Frederic Roberts

opgedragen was om dat verlies te herstellen. B. P. werd met een verkennersbrigade naar het slagveld gezonden om er schetsen en teekeningen van te maken, ten einde den krijgsraad gegevens te verstrekken om de verantwoordelijkheid der verschillende leiders vast te stellen. Van deze opdracht kweet hij zich op een wijze, die de bijzondere aandacht van de autoriteiten op hem vestigde, maar ook op verschillende nachtelijke verkenningstochten verwierf hij zich spoedig een reputatie. Ook in het spoor volgen had hij in dezen tijd gelegenheid om zijn vaardigheid te toonen.

Op een nacht kort voor dat Kandahar verlaten werd om het als verblijfplaats te verwisselen met Quetta, woei er een orkaan met hagelstorm, welke de paarden zoodanig verschrikt maakte, dat ze losbraken, de piketpalen met reepen of kettingen meesleurende. Er gingen uren mee heen voor de paarden weer opgevangen en gekalmeerd waren, maar één paard, dat van den sergeant-majoor van het regiment, ontbrak; het was een van de beste paarden.

B. P. besloot, dat dit paard moest teruggevonden worden en hij trok er te paard op uit in den nacht. Na eenig zoeken vond hij de sporen van een paard, dat weggerend was van het kamp. Dit spoor volgende over een afstand van bijna 5 km, kwam het uit op een steil terrein en werd onduidelijker, zoodat hij besloot te voet verder te klimmen. Gelukkig had hij „Dick", zijn paard, geleerd om stil te wachten op de plaats, waar hij afgestegen was. Al klimmende zag hij op het laatst de silhouet van het paard tegen de lucht afsteken, op een top van de bergen. Hij vond het vermiste dier uitgeput van vermoeienis, sidderende en verwond door den ijzeren piketpaal, die het meegesleurd had. Groot was de vreugde in het kamp, toen hij triomfantelijk met het vermiste paard terugkwam.

Quetta bleek een ongezond oord te zijn; veel officieren en manschappen werden ziek. B. P. kwam daar tot de overtuiging, dat het grootste voorbehoedmiddel tegen ziekte is, om volop bezigheid en bedrijvigheid te hebben, gepaard aan de noodige afleiding en amusementen in den vrijen tijd; om hierin te voorzien werd steeds het noodige georganiseerd. Dit nu is hem zijn geheele leven bijgebleven en in de zoogenaamde vrije-tijd-bezigheden van de

leiders-cursussen, vindt men hetzelfde streven terug.

De bekende houtsnijder Don Potter van Gilwell Park had altijd de middelen bij zich om zich daarmede zijn ledige oogenblikken te kunnen vullen. De zoogenaamde „jolly activities" (leuke bedrijvigheden) beoogen om door de noodige variatie de gewoonte van actief zijn, te doen eigen maken.

Voor het ontstaan en de ontwikkeling van de padvindersbeweging is het vooral van belang te weten, hoe B. P. zich voortdurend oefende in het verkennen en daar ten slotte een ongeëvenaard meester in werd.

In 1884 werd hij met het 13e regiment Huzaren, voor eventueele hulp bij een expeditie naar Betsjoeanenland naar Natal (Zuid-Afrika) gezonden.

Hij was toen reeds kapitein en adjudant van den regimentscommandant. Een betrekkelijk kalme tijd werd door hem gebruikt om geheel op zichzelf een geheime verkenning langs de grenzen van Natal uit te voeren over een lengte van 960 km. Hij deed dit met twee paarden, waarvan hij er een bereed en het andere aan den teugel meevoerde; vermomde zich als een correspondent, soms ook als een kunstenaar of als een visscher en maakte belangrijke kaarten en terreinschetsen.

Tegen het eind van 1885 ging het regiment naar Engeland terug en hij kreeg gedurende zijn Europeeschen tijd verschillende opdrachten naar het buitenland tot het inwinnen van inlichtingen en het verzamelen van gegevens.

In het omstreeks dien tijd van zijn hand verschenen boek „Avonturen van een Spion" vindt men allerlei leerzame gegevens omtrent zijn ondervindingen in verschillende landen, hoe hij gearresteerd werd en ontkwam en van welke vermommingen hij zich bediende. Een van de aantrekkelijke zijden van het leven van een spion — zoo schrijft hij — is dat men een ware Sherlock Holmes moet zijn. Men moet zijn volle aandacht leeren wijden aan allerlei oogenschijnlijk weinig belangrijke kleinigheden, die aan de aandacht van het ongeoefende oog ontsnappen en men moet uit die kleinigheden de noodige gevolgtrekkingen leeren maken.

Bij een geheime verkenning in Zuid-Afrika kwam hij eens langs een boerenwoning, terwijl de bewoner afwezig was. Hij had reeds een heele reis achter den rug en zou nog een heel eind verder moeten gaan, alvorens een volgende

woning te bereiken, zoodat hij liever bleef overnachten, waar hij was. Nadat hij zijn paard afgezadeld had, ging hij in het huis, teneinde een indruk te krijgen van den afwezigen eigenaar. Een vluchtige blik in het slaapvertrek van deze bouwvallige hut, wekte bij hem het vertrouwen dat hij met een goed soort man te doen had, want in een glas op een vensterdorpel stonden twee tandenborstels! Hieruit leidde hij af, dat hij met een man met zindelijke gewoonten te doen had, die hem waarschijnlijk gastvrij zoude ontvangen. Inderdaad bleek zijn gevolgtrekking juist te zijn geweest.

Tegen het eind van '87 ging hij weer naar Zuid-Afrika terug, om toegevoegd te worden aan den Commandeerenden Generaal in Zuid-Afrika. Daar deden zich weldra moeilijkheden voor, doordien Dinizoeloe, een van de Opperhoofden der Zoeloe's in opstand kwam tegen de Engelschen. Hoe deze opstand werd bedwongen valt buiten het bestek van dit opstel, maar bij de achtervolging van Dinizoeloe, welke aan B. P. was opgedragen, behoedde zijn geoefend reukorgaan hem en zijn manschappen voor een nachtelijken overval.

Hij was met zijn troep gekampeerd in de nabijheid van het vijandelijke kamp. Alles was rustig en sliep, toen B. P. wakker werd door een verdachte lucht. Hij wekte zijn manschappen, die op hun posten sliepen en toen werd het allen duidelijk, dat de vijand hen aan het besluipen was met het doel hen te overvallen. Uiteraard werd dit plan verijdeld en de aanval afgeslagen.

Wederom een tijd in Engeland en daarna in 1895 de expeditie naar Ashanti op de Westkust van Afrika en in 1896 opnieuw naar Zuid-Afrika voor de campagne tegen de Matabelen. Dezen, achtereenvolgens door verschillende rampen getroffen, als droogte, een sprinkhanenplaag en de runderpest, zochten de oorzaak daarvan in de aanwezigheid der blanken en hadden daarom besloten deze te verdrijven of uit te moorden.

Het was in Matabeleland, dat B. P. zijn eerste groote gelegenheid had om van zijn bijzondere geoefendheid in het verkennen te doen blijken. Een groote hoeveelheid vluchtelingen, afkomstig van vijandelijke afdeelingen, die door de Britten verstrooid waren, trokken naar de Matoppo Heuvels en B. P. moest deze bergen verkennen, hetgeen des nachts geschiedde. Het kostte hem ongeveer een maand, alvorens hij de vijandelijke wijkplaatsen en stellingen

voldoende bepaald had. Het was buitengewoon moeilijk terrein; heuvels van 800 voet, samengesteld uit op elkaar gestapelde rotsblokken en andere steenen, soms glad en rond, zoo groot als een huis. Veel holen en schuilplaatsen. Op zijn nachtelijke verkenningstochten ging B. P. gewoonlijk alleen, slechts vergezeld door een vertrouwden inboorling om zijn paard vast te houden. De Matabelen kenden hem vrij spoedig en noemden hem „Impeesa" hetgeen beteekent: de Wolf, die niet slaapt, maar 's nachts rondsluipt.

Hier volgt een verhaal uit „Avonturen van een Spion".

„Jan Grootboom was een Zoeloe van geboorte, maar daar hij veel met blanken had omgegaan als jager en als gids, droeg hij gewone kleeren en sprak vrij goed Engelsch, maar tevens had hij alle vaardigheid en sluwheid van zijn ras. Bij het verkennen van de Matabelen was het altijd zaak om niet met meerderen te gaan, ten einde zelf niet in den kijker te loopen, terwijl men vergezeld door slechts een enkelen man, als Grootboom, in staat was om door de linies heen te sluipen en verborgen om zoo te zeggen tusschen hen te komen liggen en gegevens te verkrijgen omtrent hunne omstandigheden, hun aantal, levensmiddelen en vee. De nachten werden gebruikt om naar hunne stellingen te kruipen, ten einde hen over dag te bespieden, maar het was ondoenlijk zulks te doen, zonder sporen achter te laten, welke door de waakzame oogen van hun verkenners spoedig ontdekt werden, waardoor deze begrepen bespied te worden en ons alsdan trachtten belemmeringen in den weg te leggen en te vangen.

Eens op een nacht hadden Grootboom en ik gereden tot in de nabijheid van een vijandelijk kamp en we lagen te wachten op het dagen, ten einde nauwkeurig te kunnen uitmaken, waar en hoe ze gelegerd waren. Het uur voor zonsopkomst werden gewoonlijk de vuren ontstoken om het morgeneten te koken. Daardoor kon men hunne positie's vaststellen en bepalen van waaruit men hen overdag bespieden kon.

Bij deze gelegenheid echter werden niet alle vuren nagenoeg gelijktijdig ontstoken, maar het een na het ander en vóór dat er op deze wijze een zestal aan 't branden waren, fluisterde Grootboom plotseling: „De varkens, ze

zijn bezig ons een valstrik te leggen". Ik begreep hem niet dadelijk, maar hij vervolgde: „Wacht hier een poosje, ik zal gaan onderzoeken".

Hij trok zijn kleeren uit en kroop weg, nagenoeg naakt. Het ellendige van spionneeren is, dat het ons altijd wantrouwend maakt, zelfs tegenover de beste vrienden. Zoodra Grootboom in de eene richting verdwenen was, kroop ik weg in een andere, om mij tusschen de rotsen in een klein kopje te verschuilen, waar ik kans tot ontsnappen zou hebben, indien hij met enkele Matabelen terug kwam om mij te vangen. Ik lag daar een paar uur te wachten, toen ik, Grootboom alleen terug zag kruipen door het gras. Beschaamd over mijn wantrouwen en twijfel, sloop ik snel terug naar ons rendez-vous en vond hem grijnzende van voldoening, terwijl hij zijn kleeren weer aantrok. Hij zeide, dat hij gevonden had wat hij verwachtte, een verdekte opstelling om ons te bespieden. Hetgeen hem verdacht voorgekomen was, was dat de vuren in regelmatige opeenvolging ontstoken waren, blijkbaar door iemand, die rond trok met de bedoeling onze aandacht te trekken en uit te lokken, dat wij naderbij zouden komen. Bij zijn omtrekkende beweging had hij een heele groep Matabelen door het gras zien kruipen in de richting van waaruit ze ons verwachtten.

Ten einde zich omtrent zijn veronderstelling zekerheid te verschaffen was hij tot vlak bij hun versterking gekropen en terwijl hij hen door zijn brutaal optreden misleidde, had hij gesproken of hij een der hunnen was, voorzeker een wijze van spionneeren, die grooten moed en ervarenheid vereischt".

Nog tijdens de verrichtingen tegen de Matabelen, kwam ook de bevolking van Mashonaland in opstand, hetgeen een vermeerdering van nog eens ongeveer 20000 vijanden beteekende. Maar zoowel de verkenningen als de verdere leiding van B. P. waren zoo voortreffelijk, dat het gevaar bezworen werd.

Zijn diensten — zoo werd door zijn Chef over hem gerapporteerd — als Chef van den Staf, waren onschatbaar en ik kan niet te veel zeggen van de hulp, die ik van hem gehad heb. Hij commandeerde de voorhoede gedurende den aanval op Babyon's sterkte, bewees uitstekende diensten in het localiseeren van de verschillende impi's in de Matoppo's zoowel bij dag als bij nacht, commandeerde

met gunstigen uitslag verschillende verkenningspatrouilles.

Hij werd bij keuze bevorderd tot kolonel, werd aangewezen als commandant van het 5e Dragoon Guards in Indie, en kwam in April 1897 te Merut aan, nadat hij in 12 jaar niet in Indië terug geweest was; hij was zeer ingenomen met zijn nieuwe regiment. Het eerste doel dat hij wederom nastreefde was om door bedrijvigheid de malaria en andere ziekten te beperken. Voorts richtte hij een regimentsboerderij op, teneinde de melkvoorziening zoo goed mogelijk te maken. Vóór zijn komst waren de koortsgevallen zeer overheerschend bij dit regiment. In aansluiting met de melkerij werden ook een bakkerij, een sodawaterfabriek en een „temperance club", waar geen sterke drank mocht worden verkocht, gebouwd. Verder voerde hij week-eind kampen in de omgeving in — alles met groot succes. De behoefte aan practische training in het verkennen was dikwijls bij hem opgekomen en als jong officier had hij het ook vroeger reeds in Indië beoefend, maar tijdens de expeditie tegen de Matabelen in 1896, was het hem duidelijk geworden, dat ofschoon het Engelsche leger over velen beschikte, die bereid waren avontuurlijke verkenningstochten tegen den vijand te ondernemen, slechts weinigen in staat waren, daarvan de inlichtingen mede te brengen, waaraan behoefte was, zonder afgeleid te worden door kansen op kleine gevechten en zaken van ondergeschikt belang.

Dit was de reden, dat hij tijdens zijn verblijf in Indië, na de voorgenoemde Matabelen campagne, systematisch zijn manschappen ging oefenen in die punten, waarin zij voor het practische soldatenberoep te kort schoten.

In het algemeen schijnt men te denken, schrijft hij, dat een man, die goed marcheeren kan en er goed uitziet op een parade, een volmaakte soldaat is: maar in werkelijkheid is hij slechts een deel van een machine.

Onze mannen komen als jongelingen van de scholen, waar ze wel lezen, schrijven en rekenen geleerd hebben, maar geen manlijkheid, zelfvertrouwen en redzaamheid. Deze eigenschappen kunnen niet geleerd worden in theorie, maar moeten in het practische leven, bij de vervulling van verschillende opdrachten en plichten, ontwikkeld worden.

In Indië vielen de nachtelijke verkenningsoefeningen zeer

in den smaak. Het aantal vrijwilligers, dat zich hiervoor aanmeldde, nam steeds toe Ze werden uitgezonden met de opdracht om een km of tien in een bepaalde richting af te leggen, allerlei verkenningen te doen en daarna den weg terug te vinden. Het viel B. P. op, hoe deze tochten bevorderlijk waren voor de onwikkeling van hun zelfstandigheid en algemeene geschiktheid; hoe zijn verkenners onder de manschappen zich onderscheidden, door de persoonlijke eigenschappen, die zij gaandeweg verwierven; zoodoende begon hij het verkennen te zien als een middel tot karaktervorming.

Na Indië kwam de Boerenoorlog. Gedurende de eerste 7 maanden was B. P. met de verdediging van Mafeking belast. Hoe onvoldoende deze kleine plaats ook was uitgerust, dank zij de voortreffelijke leiding van haar Commandant, en dank zij ook diens nachtelijke verkenningen, waardoor hij steeds op de hoogte bleef van de verrichtingen en de plannen van zijn belagers, is ze voor de Engelschen behouden gebleven tot ze eindelijk ontzet werd.

Ondanks zijn vele bemoeienissen vond hij tijdens het beleg nog gelegenheid om een klein boekje: „Aids to Scouting" (Wenken voor het verkennen) te schrijven, dat mede onder den invloed van de faam, die hij als de held van Mafeking verworven had, grooten aftrek vond.

In dat boekje komt o.a. ook nog een ervaring voor van zijn tochten door Matabelenland, die nog vermeld moet worden.

„Ik reed", zoo schrijft hij „eens over een open grasvlakte, vergezeld door een inboorling. Plotseling zagen we, dat het gras kort geleden platgetreden was. De sporen volgende, kwamen we op zandgrond en we konden vaststellen, dat het de voetstappen van vrouwen en jongens waren, die naar de heuvels, op ongeveer 8 km afstand gelegen, voerden, waar wij dachten dat de vijand zich ophield. Verder zagen we een blad, dat op een kleine 10 m van de sporen lag. Wij wisten, dat er boomen waren met soortgelijke bladen in een kampong op 15 km afstand in de richting van waaruit de voetstappen kwamen. Toen we het blad opnamen, bleek het vochtig te zijn en naar een soort inlandsch bier te ruiken. Hieruit leidden we af, dat overeenkomstig hun gewoonten, deze vrouwen kruiken met dit bier op haar hoofden gedragen hadden

na de tuiten met proppen bladeren te hebben dichtgestopt. Een van die bladeren was er uitgevallen en we vonden het 10 m van den trek in de richting waarin de wind om 5 uur 's morgens gewaaid had, terwijl het thans 7 uur en stil was.

Zoo maakten we uit een en ander op, dat een partij vrouwen gedurende den nacht bier gebracht had aan den vijand op de heuvels en daar ongeveer 6 uur 's morgens was aangekomen. De mannen zouden het bier vermoedelijk dadelijk gedronken hebben, aangezien het spoedig zuur wordt en zouden slaperig zijn geworden in den tijd, voor ons noodig om de heuvels te bereiken. Alzoo zouden we een prachtige kans hebben om hen rustig te bespieden. Dienovereenkomstig volgden wij de voetsporen, vonden den vijand, deden onze waarnemingen en kwamen met onze inlichtingen weer weg, zonder eenige moeilijkheid."

„Aids to Scouting" werd in het Fransch en Duitsch vertaald.

Aangezien ook de jeugd op verschillende scholen zich naar aanleiding van dit boekje op het verkennen ging toeleggen en een, door hem in 1907 met jongens gehouden proefkamp op Brownsea Island op de Zuidkust van Engeland met schitterenden uitslag bekroond was geworden, besloot hij zijn levenservaringen in een, voor de jeugd aantrekkelijken en geschikten vorm te gieten en zoo verscheen in 1908 zijn wereldberoemd geworden: „Scouting for Boys" (Het Verkennen voor Jongens).

Aanvankelijk was het zijn bedoeling om deze ervaringen ter beschikking van de verschillende jeugd-organisaties te stellen, die het verkennen beoefenen wilden, maar de padvinderstroepen rezen als paddestoelen op uit den grond en vormden weldra een eigen organisatie.

Toch zou het nog geruimen tijd duren, alvorens deze spontane troepen een organisch geheel gingen vormen, dat bereid was centrale leiding te aanvaarden. In Engeland ging dit evenwel sneller dan elders, door het natuurlijke gezag van den Stichter der Beweging.

Hoewel zooals hierboven is uiteengezet, de padvindersbeweging voortgekomen is uit het leven van B. P. zelf, die zijn bijzondere aanleg door groote toewijding en training op zulk een wijze heeft weten te ontwikkelen, dat hij op een gegeven oogenblik de wereld door zijn „kunnen" in bewondering bracht, werd in den beginne in

de padvindersbeweging vooral hier te lande meer een „systeem" gezien, dan het uitvloeisel van een zeer bijzonder geslaagd leven. Vandaar dat het getoetst werd aan andere systemen en dat schier overal verbeteraars opdoken, ten einde het systeem naar landelijke of plaatselijke behoeften te wijzigen. Hierbij werd over het hoofd gezien, dat geen van hen op de resultaten kon bogen, die B. P. bereikt had, geen van hen zooveel moeilijkheden van verschillenden aard overwonnen, noch zooveel gevaren getrotseerd had; dat B. P. daarentegen beter dan wie ook toonde den jongen te begrijpen en voornamelijk daaraan zijn ongeëvenaard succes bij de jeugd te danken heeft.

In ons land werd in Dec. 1910 de eerste patrouille en in 1911 werden de eerste troepen opgericht, die geleidelijk twee vereenigingen vormden, de Nederlandsche Padvinders-Organisatie en de Nederlandsche Padvinders Bond, die respectievelijk in Amsterdam en in den Haag hun zetel hadden. De eerstgenoemde vereeniging stond meer op het standpunt van B. P.'s schepping ongewijzigd over te willen nemen, de tweede zag er te veel een Engelsch systeem in, in plaats van een individueele en persoonlijke levenservaring; ze vond het on-Nederlandsch om dit Engelsche systeem zoo maar voetstoots tot het hare te maken. De heeren Gos de Voogt, een journalist van het Handelsblad en Dr. G. W. S. Lingbeek van wiens hand in 1910 een pamflet getiteld „Een padvindersbeweging" was verschenen waren de oprichters van de N. P. O., de eerste landelijke organisatie met afdeelingen in verschillende steden; het begin in den Haag was het gevolg van een initiatief van ritmeester W. J. van Hoytema.

De Vereeniging de N. P. B. werd later opgericht en vormde een federatie van plaatselijke vereenigingen onder allerlei verschillende namen. In deze vereeniging had men bezwaar tegen de oorspronkelijke belofte en tegen de anglomanie, welke uit het navolgen van B. P. zou blijken. Toen eenmaal de belofte strijdpunt was gevonden, was men op godsdienstig terrein aangeland en het behoeft geen verwondering te wekken, dat de scherpste tegenstellingen zich ontwikkelden. De belofte, die wijding beoogde te geven aan het plechtige oogenblik der installatie van den jongen verkenner en volkomen begrepen werd door de spontane

en intuitieve jeugd, werd het twistpunt der volwassenen met hunne verschillende opvattingen over het godsbegrip.

De eerstgenoemde vereeniging gaf in 1913 een extract van „Scouting for Boys" uit en in haar blad „de Padvinder" bestreed ze meermalen het „Padvindersblad" van de zustervereeniging. Laatsgenoemd blad werd geredigeerd door Dr. J. W. Boissevain en C. D. Viehoff.

Behalve over de belofte en over de anglomanie bestond verschil van meening over de criteria van de padvindersbekwaamheden en wel over de vraag of er meer „*vaardigheid in doen*" dan wel een zekere mate van „*weten*" geëischt moest worden.

In de N. P. B. gevoelde men bezwaren om de vaardigheidsinsignes over te nemen en men was meer geneigd tot schoolsche ondervragingen. Tusschen de leiders van beide vereenigingen bestond af en toe wel contact en zelfs woonden leiders van de eene wel vergaderingen van de andere vereeniging bij, maar de Besturen der vereenigingen bestreden elkaar, totdat het Z. K. H. de Prins in December 1915 gelukte beide samen te brengen en met opheffing van de N. P. O. en de N. P. B. de Vereeniging „De Nederlandsche Padvinders" op te richten. Ongelukkigerwijze werd verzuimd de notulen van deze vergadering aan den Minister van Justitie te zenden, en dus officieel bekend te maken, dat de vorengenoemde Koninklijk goedgekeurde vereenigingen waren opgeheven. Hierdoor werd het mogelijk den naam van de N. P. O. daarna te misbruiken om in de hofstad door middel van brieven, waarop de namen van een Minister en den Burgemeester prijkten, gelden in te zamelen, die op ongecontroleerde wijze besteed werden en met de padvindersbeweging niets te maken hadden.

Ondanks de samenvoeging bleven evenwel de oude twistpunten bestaan. Er werd een dubbele belofte ingevoerd, en aan den nieuweling overgelaten om daaruit een keuze te doen; in de hoofdstad des lands, eenmaal de zetel van de N. P. O., doken ook de beschouwingen over anglomanie en staatskerk weer op, die tot afwijkende toepassingen moesten leiden. Het nu volgende tijdperk kenmerkte zich door veel vergaderen, veelal ter behandeling van troepzaken en door ingrijpen in de troepleiding. — Er waren immer geschillen en problemen op te lossen, omdat men uit het oog verloor, dat het juist de bedoeling der actieve training was om te voorkomen, dat ze opkwamen.

De eerste jaren van de samenvoeging vond Z. K. H. de Prins der Nederlanden, Generaal I. B. van Heutz bereid tot het voorzitterschap, maar toen deze in 1918 zijn mandaat ter beschikking stelde, was het Hoofdbestuur niet geneigd andermaal een gewezen officier met die functie te belasten. Immers, de juist beëindigde wereldoorlog en de gangbare meening over zijn ontstaan, deden in hen, die een militaire loopbaan gevolgd hadden, een gevaar voor de jeugd zien; slechts een afdoende proef, tijdens welke de vereeniging meer en meer in de schulden geraakte, bleek in staat, het van dien waan te genezen. — In de militaire loopbaan in het bijzonder leert men spoedig inzien, dat de eenige weg om persoonlijkheden te vormen, die is, waarop het leeren „doen" door het scheppen van gelegenheden tot handelen wordt bevorderd.

In het voorjaar van 1920 ontving ik een bezoek van den toenmaligen voorzitter van het Hoofdbestuur der N. P. V., die mij namens dat Hoofdbestuur kwam vragen of ik zijn functie wilde overnemen; hij zelf zou onder-voorzitter worden en als zoodanig blijven reizen om de Afdeelingen te bezoeken en mij viel de eer te beurt meer als een soort van vlag te mogen fungeeren! Dit vereerende aanbod lachte mij niet toe en ik bedankte onmiddellijk; er werd geruimen tijd naar andere candidaten gezocht, totdat in het najaar opnieuw een delegatie van het Hoofdbestuur mij kwam bezoeken, met een eenigszins andere inkleeding van het verzoek, waaruit bleek dat het op prijs zoude worden gesteld, indien ik het voorzitterschap aanvaarden wilde in het belang van de Nederlandsche jeugd. Ik heb het toen aangenomen, mede om mijn dankbaarheid te toonen voor den gunst der omstandigheden, die ik heb mogen ondervinden.

Van de Beweging had ik in 1911 in den Helder goede resultaten gezien van een daar opgerichte afdeeling der N. P. O. en toen ik, in 1912 met mijn schip in Bergen (Noorwegen) vertoevende, daar hetzelfde optreden, dezelfde oefeningen en dezelfde uitrusting zag van Noorsche padvinders, ontroerde mij toch even de gedachte, hoe langs dezen weg bevorderd zou kunnen worden, dat men elkaar beter zou leeren verstaan. Het animeerde mij om het mogelijke te beproeven de vereeniging tot meer aanzien en tot meer bloei te brengen.

Bij mijn optreden vond ik den geldelijken toestand verre

van rooskleurig. De bezittingen stonden op de balans te boek voor sommen, die er in den duursten tijd voor besteed waren geworden; er was nimmer op afgeschreven; hetzelfde was het geval met den inventaris van het Centraal Magazijn. Behalve dat, wees een balans met deze fictieve baten nog op een saldo te kort aan kasgeld van *f* 7000.—. Onmiddellijk werden plannen beraamd om dezen toestand te verbeteren. Verschillende bezoeken werden afgelegd en met gunstigen uitslag bekroond.

De Vereeniging was een federatie van Plaatselijke Vereenigingen of Afdeelingen, die hun Afdeelingsbesturen hadden. De Centrale Vereeniging, uit vereenigingsleden bestaande, had een Dagelijksch Bestuur als uitvoerend orgaan van het Hoofdbestuur en voorts was er nog een Algemeene Leidersraad, die ook periodiek vergaderde en over zijn bevindingen met het Hoofdbestuur in correspondentie trad. De Algemeene Vergadering, samengesteld uit delegaties van de federatief aangesloten vereenigingen en leden van het Hoofdbestuur verkoos het Hoofdbestuur en Dagelijksch Bestuur. Om in de vereeniging tot zijn recht te komen, moest men goed van den tongriem gesneden zijn en zich door woord en geschrift manifesteeren. Er waren ook wel goede troepen, maar hiervan ging te weinig uit, omdat men te veel in eigen troepleven opging en te weinig contact met anderen had. Hierin zou al dadelijk verbetering kunnen worden gebracht — zoo meenden wij — door de aandacht meer op het practische troepwerk te concentreeren en ik vond Dr. C. P. Gunning en de hoplieden Schaap en Slingervoet Ramondt bereid om ieder een deel van een schriftelijken leiderscursus op te stellen, welke in het Leidersblad van 1921 werd opgenomen en gevolgd zoude worden door een practischen leiderscursus in den voorzomer op gronden van het Kroondomein te houden. Die practische leiderscursus kon echter niet doorgaan, wegens gebrek aan deelname! In 1922 waren we gelukkiger, toen op voorstel van Dr. Egidius, het Bestuur besloot om aan de Engelsche Head Quarters te vragen om een Deputy-Campchief te zenden met het doel om hier een korte practische leiderscursus te geven. Deze cursus, die te Ermelo gehouden werd door Major Mawe — de barakken van het A.J.M.V. werden voor de huisvesting welwillend afgestaan — werd door 33 leiders

bijgewoond en sloeg geweldig in. Dat was een heele stap in de goede richting! Twee van onze beste leiders, de hoplieden J. F. Schaap en Dr. Th. F. Egidius zouden hierop een leiderscursus in Gilwell-Park volgen met de bedoeling Deputy-Campchief te worden, en ook hier geregelde leiderscursussen te gaan openen in het toenmalige Kamp Eerde, waarvoor later het door ons van de Eerde-Stichting gehuurde Buiten Centrum in de plaats trad.

Aangezien de leiderscursussen, zooals ze door den Stichter der Beweging ingesteld zijn, een geheel bijzonder karakter hebben en een zeer essentiëel onderdeel van de padvindersbeweging vormen, is het noodig hierover het een en ander te zeggen.

Als gevolg van den overheerschenden invloed van de school loopen we allen min of meer gevaar van te veel te willen *doceeren* en te weinig te willen *dienen*. Het gevoel van te dienen nu is onmisbaar voor allen, die leiding willen geven; want door het begrip van te dienen leert men een doel nastreven, dat buiten zichzelf ligt. Hierdoor alleen wordt onze leiding door hen, die tot het oordeel des onderscheids zijn gekomen, aanvaard.

Dit is een waarheid als een koe, zal men zeggen. Maar daarom wordt ze nog niet altijd als zoodanig erkend en begrepen!

Op een leiderscursus worden leiders op dezelfde wijze als de verkenners in hun troep ingedeeld in verschillende patrouilles. Deze Gilwell-Troep, zooals een dergelijke troep van leiders genoemd wordt, moet, wat de leiding betreft, aan de hoogste eischen voldoen, ten einde de leiders te doen ondervinden, wat de jongens als padvinder ondervinden; zoo leeren zij de Beweging zien uit het oogpunt van den jongen. Op deze wijze krijgen ze allerlei wenken, waarmee de leider zijn voordeel kan doen. Hij krijgt er het inzicht door hoe hij zich trainen kan en welk een invloed er van zijn training kan uitgaan. Wegens den beperkten tijd moeten er op den cursus ook gewone lessen worden gegeven, eigenlijk meer suggesties. Ze zijn een moeilijke proef voor den instructeur om, ondanks de overeenkomst met de school, onderwijzersallures te vermijden, door, waar het kan *voor te doen* en na te laten *doen*. De leider moet in de eerste plaats „kanning" zijn, d.w z. de man die kan.

Zijn, door training verworven, vaardigheid moet de groote prikkel zijn voor de jongens om zich ook door

training vaardigheden te verwerven en daardoor de middelen te vinden om altijd actief te zijn. Want ledigheid is niet alleen het begin van alle kwaad, maar ook het begin van psychische degeneratie.

Een mensch — zoo las ik dezer dagen in een artikel over arbeidstherapie voor geesteszieken — doet nooit heelemaal niets. Wanneer hij niets doet, wat nuttig is, dan doet hij iets dat verkeerd is — althans hij *denkt* aan onnutte of verkeerde dingen. Zijn wij in staat hem met succes actief te houden, dan geeft dit een gevoel van bevrediging, van innerlijke en uiterlijke rust.

Het gevaar van de school is, dat er in geestelijken zin, te veel gegeten moet worden zonder honger, zonder voldoende belangstelling, zonder voldoende zelfwerkzaamheid, waardoor het suffen en het afdwalen der gedachten in niet geringe mate wordt bevorderd.

In de padvindersbeweging trachten we door groote verscheidenheid van oefeningsobjecten aan uiteenloopende neigingen tot initiatief tegemoet te komen.

Bij den actieven mensch en bij den actieven jongen komen geen conflicten of problemen op. Een leider moet zich zelf opgewerkt hebben tot een toestand van permanente activiteit; aangezien permanente hersenarbeid evenzeer als permanente handenarbeid uitgesloten is, gaat het om het zoeken naar wegen, waardoor permanente bezigheid een gewoonte, een tweede natuur wordt. Dit succesvol streven, vindt men in het leven van den Stichter der Beweging terug en altijd weer kan men in dit dienend heldenleven stimuleerende voorbeelden vinden, om de jongeren te helpen bij het zoeken naar wegen tot zelfvorming en naar levensgeluk.

De toekomst van een volk hangt af van het percentage aan leiders, dat het voortbrengt. Er zijn ook leiders, die hun aanzien en hun invloed danken aan de kunst om op de sentimenten van de massa te werken en daardoor grooten aanhang verwerven. Dit is natuurlijk geheel iets anders, dan het stimuleerende voorbeeld van hen, die zichzelf zoodanig hebben leeren beheerschen, dat er een positieve, bezielende invloed van uitgaat, waardoor ze ook het leven van anderen helpen opbloeien tot hooger levensplan en tot meer levensgeluk. Bij een beschrijving van de organisatie en het patrouille-systeem, op welker toepassing de Beweging berust, zal het duidelijk worden,

waarom de Beweging leiders-eigenschappen ontwikkelt en leiders voortbrengt.

B. P. heeft in „Scouting for Boys" dit patrouillesysteem sterk aanbevolen. Patrouilles zijn vaste kleine groepen van 6, 7 of 8 jongens, onder de verantwoordelijke leiding van een flinken jongen, die tot de ouderen behoort. Voorts is er nog een assistent patrouilleleider welke door den patrouilleleider gekozen wordt om hem te helpen en hem tijdens zijn afwezigheid te vervangen.

Door den patrouilleleider verantwoordelijkheid te geven voor den gang van zaken in zijn patrouille, door het bevorderen van een gezonde emulatie tusschen de verschillende patrouilles onderling, door het houden van vergaderingen van den troep- of eereraad, waaraan de patrouilleleiders en assistent-patrouilleleiders deelnemen onder leiding van den troepleider, moet de activiteit in de patrouilles zooveel mogelijk bevorderd worden. Patrouilleleider en assistent-patrouilleleider moeten liefst verkenner 1e klasse zijn en in ieder geval zóó lang en zóó goed geoefend zijn als verkenner 2e klasse, dat zij de overige leden van de patrouille kunnen voorthelpen bij hunne oefeningen om het te worden.

Het vormen van een patrouille, waarvan de troepleider de leider is en de patrouilleleiders en assistent-patrouilleleiders de overige leden, kan een middel zijn het oefeningspeil van het kader van den troep op te voeren. Verder zijn voorbereiding voor verschillende insignes volgens de Spelregels en voorbereiding voor de patrouillewedstrijden in een prettige joviale sfeer en zoover mogelijk in den vorm van spelen gedaan, de hoofdnummers der programma's voor troepavonden en buitenoefeningen.

Door in den troepraad steeds weer rapport te laten uitbrengen over de bereikte vorderingen der patrouilles kan het trainen in de patrouilles aangemoedigd worden. De leden van de patrouilles houden patrouillesamenkomsten, patrouilleraad genoemd, ter bespreking van de belangen en de training van de patrouilles. Hierdoor wordt de patrouillegeest bevorderd, die aan alle leden zekere verantwoordelijkheid oplegt om de patrouille goed voor den dag te doen komen. Ook bij spelen in den troep, moeten de patrouilles zooveel mogelijk als eenheid uitkomen.

Tot nu toe werd hoofdzakelijk stil gestaan bij de Verkenners, de middenmoot in de beweging, welke de jongens van 13 tot en met 17 jaar omvat, maar er zijn nog twee andere afdeelingen, n.l. die van de Welpen dat zijn de jongens van 8 tot en met 12 jaar en die van de Voortrekkers boven de 17 jaar.

Men zal zich uit de levensgeschiedenis van B. P. herinneren, dat de Matabelen hem „Impeesa" noemden, de Wolf, die 's nachts rondsluipt en niet slaapt. Zijn ervaringen uit de wildernis, zooals hij die bij de jacht op wilde varkens had opgedaan, het gezicht van een troep wilde honden of wolven rondom een rots, waar een oudere op zat, zooals hij eens bij maanlicht aanschouwd heeft en Kipling's merkwaardige Jungle-Book, hebben hem een conceptie gegeven, die zich zoo verwonderlijk aanpast aan de zucht naar het avontuurlijke van den jongen. In 1916 verscheen van zijn hand „The Wolf-Cub Handbook", dat begint met het verhaal van Mowgli, het Indische jongetje, dat het bosch ingeloopen was om zich te verbergen voor een tijger en daar een grijze wolf ontmoette, die hem in het wolvenhol bracht, alwaar moeder wolf de zorg voor hem opnam en hij onder de wolven opgroeide en alle geheimen van de wildernis leerde en ook het jagen op zijn prooi. Ze namen hem mede naar den Raadsrots van de wolvenhorde. Hij moet leeren kruipen en sluipen en leeren wachten. Als hij niet alles grondig leerde, zou hij van honger omkomen.

De verhalen uit het meergenoemde Jungle-Book leenen zich in het bijzonder om aan de Welpen verteld te worden.

Hieronder volgt een gedeelte van de „Law of the Jungle" uit dit boek (de wet van de Wildernis) om een indruk te geven van de poëzie, die er van uitgaat!

Now this is the Law of the Jungle — as old and as true as the sky;
And the Wolf that shall keep it may prosper, but the Wolf that shall break it must die.

(Nu, dit is de Wet van de Wildernis — zoo oud en zoo waar als de Hemel;
En de Wolf, die zich daaraan houdt, zal 't goed gaan, doch de Wolf die haar schendt, zal sterven.)

As the creeper that girdles the tree-trunck the Law runneth forward and back —
For the strength of the Pack is the Wolf, and the strength of the Wolf is the Pack.

(Zooals de klimplant zich slingert om den boomstam loopt de Wet naar
voren en terug —
Want de kracht van de kudde is de Wolf en de kracht van de Wolf is
de kudde!)

Wash daily from nose-tip to tail-tip; drink deeply, but never too deep;
And remember the night is for hunting, and forget not the day is for
sleep.

(Wasch U dagelijks van neustop tot staartpunt, drink diep maar nimmer
te diep;
En onthoud, dat de nacht dient om te jagen, en vergeet niet, dat de dag
is om te slapen.)

The Jackal may follow the Tiger, but Cub, when thy whiskers are grown,
Remember the Wolf is a hunter — go forth and get food of thine own.

(De Jakhals mag den Tijger volgen (en van diens afval leven), maar
Welp, wanneer uw baard is uitgegroeid,
Moet ge bedenken, dat de Wolf een jager is, die vooruit gaat en zelf zich
zijn voedsel verwerft.)

Keep peace with the Lords of the Jungle — the Tiger, the Panther, the
Bear;
And trouble not Hathi the Silent, and mock not the Boar in his lair.

(Houd vrede met de heeren van de Wildernis — de Tijger, de Panter,
de Beer;
En verontrust niet Hathi de Zwijger (de olifant) noch bespot het Everzwijn
in zijn leger.)

When Pack meets with Pack in the Jungle, and neither will go from the
trail,
Lie down till the leaders have spoken — it may be fair words shall
prevail.

(Als de kudde in de Wildernis een andere kudde ontmoet en geen van
beiden wil wijken,
Leg U dan neer tot de leiders gesproken hebben; het kan gebeuren,
dat verstandige woorden de overhand krijgen.)

When ye fight with a Wolf of the Pack, ye must fight him alone and afar,
Lest others take part in the quarrel, and the Pack be diminished by war.

(Wanneer ge een Wolf van de kudde bevecht, moet ge hem alleen en
op een afstand bevechten,
Anders beginnen de anderen mee te doen en de kracht van de kudde
wordt verzwakt door krijg.)

Het is door deze wildernisverhalen en door deze wet van de wildernis, dat Horde-eer en gemeenschappelijk oefenen en streven op een avontuurlijke, niet schoolsche wijze worden bijgebracht en daarbij tevens een levendige belangstelling voor het leven in de natuur wordt gewekt.

Evenals de verkennerstroep uit patrouilles is samengesteld, zoo is de Welpenhorde in nesten verdeeld. Een nest bestaat uit 6 jongens onder een leider, die gids wordt genoemd. Ieder nest is door zijn kleur naar een soort Wolven genoemd. Elke welp draagt een driehoekig lapje op zijn arm in de kleur van het nest.

Zooals „het Verkennen voor jongens" en de „Spelregels" de gegevens bevatten voor de Verkenners, zoo is het Welpenhandboek, waarvan het Welpenboekje een beknopte uitgaaf is voor de Welpen zelf, de gids voor de Welpentraining, welke hoofdzakelijk op spelen gebaseerd is.

In 1922 eindelijk heeft B. P. „Rovering to Succes" geschreven en daarmee den stoot gegeven tot de „Rover Movement" of Voortrekkersbeweging, die de oudere jongens boven de 17 jaar omvat.

De voortrekker bepaalt zich niet tot de voorbereiding en training voor dienen, maar wijdt zich aan de praktijk van dienen in den een of anderen vorm op de wijze als de Ridders van de Ronde Tafel er op uit trokken om verschillende opdrachten te vervullen. (Voorwoord B. P. Rover Quests in Practice).

In de sagen van Koning Arthur en de Ridders der Tafelronde door Nelly Montyn de Fouw, vindt men den geest weergegeven, die er van uitstraalt. De waarheid dienen, het booze bestrijden, hulpbehoevenden helpen, zich onderscheiden door mildheid, hoffelijkheid en eerbaarheid. Jonge mannen staan voor de keuze van zich te trainen tot het verwerven van nieuwe vaardigheden en eigenschappen om zich daarin te verheugen en gelukkig te zijn óf zich te laten inpalmen door vermaken, zich te laten overmeesteren door pijn, gevoelens van onrust of zich te laten neerdrukken door de gedachten aan vervlogen oogenblikken, die zij dag na dag en maand na maand doorleefden, zonder opgewektheid, zonder doel en zonder idealen! Ieder heeft zijn Mount Everest te beklimmen, zegt F. W. W. Griffin in „Rover Scouting"; de eer en de opgewektheid ontwellen aan het met ernst pogen en streven, ook al moge het resultaat onvolkomen zijn. Leer daarom de waarde van de gewone

dagen beter beseffen, waarop de vervulling der plichten door den hier aangegeven geest bezield wordt. Want deze dagelijksche, schijnbaar onbelangrijke strevingen kunnen op den duur tot groote resultaten leiden. Herinner U het beeld van B. P. „dat de groote eik eens een eikel was". De voortrekkersbeweging dient om gelegenheden te scheppen tot het erlangen van de kracht om de padvindersidealen te leeren verwezelijken.

De vermeerdering der activiteit en versterking der wilskracht is een merkwaardig resultaat van de verbetering en de versterking van het opmerkingsvermogen. Heeft hij daarin wat bereikt, dan kan hij anderen helpen om actiever, energieker en gelukkiger te worden. Welk een arbeidsveld opent zich in dezen ellendigen tijd van werkeloosheid en verslapping der zeden? Wie stevig op zijn beenen staat, kan anderen helpen; wie zelf spoedig uitglijdt, wordt een gevaar voor de overigen aan de lijn.

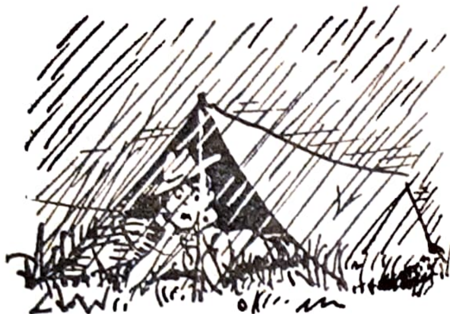
Daarom moet een gezonde voortrekkersbeweging een gestadige training van het opmerkingsvermogen en het maken van gevolgtrekkingen uit het opgemaakte in zich sluiten, de wakkerheid van oog en oor, en ook de ontwikkeling van de andere zintuigen bevorderen. Voorts moet een weg gevonden worden om liefhebberijen in een of ander handwerk te bevredigen, omdat ook dit de activiteit en de individueele karakterontwikkeling ten goede komt.

De waarde van buitenoefeningen moet niet uit het oog verloren worden. Ze bevorderen de gezondheid en het weerstandsvermogen. Daarom behooren ook door de leden van de voortrekkersstammen leefregelen aangenomen en tot gewoonte gemaakt te worden, die het weerstandsvermogen vergrooten. De ziektekiemen loeren als gieren op hun prooi, waar dit weerstandsvermogen ontbreekt. Langs dezen weg kunnen voortrekkersstammen krachtcentrales worden, waarvan gezondheid, levensgeluk en kracht uitstraalt.

Het behoeft niet gezegd, hoe de gewoonte om vroeg en op vasten tijd op te staan de geestkracht ten goede komt en hoe de morgenbries en zonlicht en zonnewarmte op het bloote lichaam daartoe meewerken.

In de geschriften van B. P. en zijn volgelingen komen herhaaldelijk de woorden „Woodcraft" en „Towncraft" voor, die eigenlijk niet gemakkelijk te vertalen zijn.

„Woodcraft" omvat het buitenleven, de kennis van flora

en fauna, vaardigheid in opmerken, speuren en op het spoor komen, het zich vlot oriënteeren, terwijl „towncraft" het leeren opmerken van de bijzonderheden van een stad, haar antieke en andere merkwaardige gebouwen, industriën en bedrijven, inrichtingen zooals ziekenhuizen, fabrieken, nieuwsbureaux en dagbladen-administratie's, electrische centrales, gasfabrieken, stadhuis, politieposten, inrichtingen voor brand- en alarmsignalen, verleening van eerste hulp, voornaamste verbindingswegen enz., enz. omvat.

Zoowel „Woodcraft" als „Towncraft" omvatten observatiegebieden om het opmerkingsvermogen te stalen. Hier zij herinnerd aan het gedicht van Kipling over Scouting, dat ook in „Scouting for boys" wordt aangehaald:

These are our regulations
There's just one law for the Scout
And the first and the last, and the present and the past
And the future and the perfect is „Look out!"

(Dit zijn onze regels
Er is maar een wet voor den verkenner
En het eerste en het laatste en de tegenwoordige en de verleden,
En de toekomstige en de volmaakt verleden tijd is „Kijk uit!")

Ook ter voldoening aan de eischen voor zwerftochten is de „Woodcraft" van het grootste belang, niet alleen van wege het oriënteeren, maar ook om in het wild levende voedingsgewassen, zooals b.v. de eetbare soorten van champignons goed te leeren onderkennen.

Bij de „Towncraft" behoort nog het opmerken van de eigenaardigheden van de bewoners, hun handelingen en het daaruit afleiden van gevolgtrekkingen. Bij het oefenen in het opmerken moet men de kunst leeren verstaan om niet zelf de aandacht te trekken en opgemerkt te worden.

Elke stam behoort nog een eenvoudige uitrusting te hebben voor het verleenen van eerste hulp bij voorkomende gevallen. De plaats van samenkomst wordt „Stamhut" genoemd, waarin gelegenheid moet zijn voor verschillende bedrijvigheden, eenige litteratuur, journalen en aanteekenboeken.

Met het bovenstaande is aan het doel om een schets te geven van de huidige padvindersbeweging, ten einde hiervoor de noodige belangstelling te wekken, voldaan.

Het is grootendeels slechts een compilatie van het voornaamste, van wat er alzoo over gedacht en geschreven is. Voor wie er meer van wil weten of dieper op de zaken ingaan, zijn de bronnen vermeld om aan deze wenschen tegemoet te komen. Rest nog alleen wat te vermelden omtrent de organisatie zooals die in 1927 geworden is.

Te voren werd reeds medegedeeld, dat vóórdien de macht over de Vereeniging berustte bij de Algemeene Vergadering, samengesteld uit delegaties van de Vereenigingsleden, dat de plaatselijke Afdeelingen waren. Deze plaatselijke Afdeelingen waren vertegenwoordigers der ouders en achtten zich als zoodanig verantwoordelijk voor de uitvoering van het „Spel van Verkennen". Het is verklaarbaar, dat minder gewenschte toestanden in troepen of voorvallen of conflicten eerst in de locale besturen behandeld werden en, voor zoover ze aldaar niet tot oplossing kwamen, in het Hoofdbestuur moesten afgedaan worden. Zoodoende werd er over de hoofden der leiders en hun troepen heen, beraadslaagd over allerlei, waarover verschil van meening was ontstaan. — Langzamerhand won de meening veld, dat op deze wijze veel tijd aan onvruchtbaren arbeid moest worden besteed. Wanneer men de Vereeniging reorganiseerde in den zin der Engelsche Beweging, waarbij „Het Verkennen voor Jongens" en de „Spelregels" de grondslagen vormen voor het Bestuur of de Spelleiding en aan de districtscommissarissen als vertegenwoordigers en uitvoerende organen van die Spelleiding opgedragen werd om door bezoeken aan de troepen zich van den stand der training te overtuigen, zou dit die training animeeren en de activiteit in de Beweging ten goede moeten komen.

Aan de ouders te beslissen of zij toestemming willen geven dat hunne kinderen zich aansluiten bij de Nederlandsche Padvinders, maar over de toepassing van het Spel zelf, hebben zij uiteraard geenerlei zeggingschap. — Aan de Afdeelingsbesturen bleef de taak toebedeeld om de mogelijkheden te scheppen voor padvinderstroepen om zich te vormen en te trainen en leiders te zoeken en voor te dragen, die door hun persoonlijke en zedelijke eigenschappen daarvoor in aanmerking komen. Het contact tusschen die leiders en de jongens moet in de eerste plaats de practische training zijn, waarin de leiders vóór moeten gaan; door dààrop de gedachten te concentreeren en

door de activiteit in allerlei richtingen zooveel mogelijk te bevorderen, worden opvoedkundige problemen, wier oplossing uiteraard meer op den weg van ouders of onderwijzers liggen, zooveel mogelijk vermeden.

De ondervinding na 1927 opgedaan, waarvan het Nationale Kamp in oogstmaand het laatste bedrijf was, zijn, naar het voorkomt, wel aanwijzingen, dat toen de rechte weg is ingeslagen.

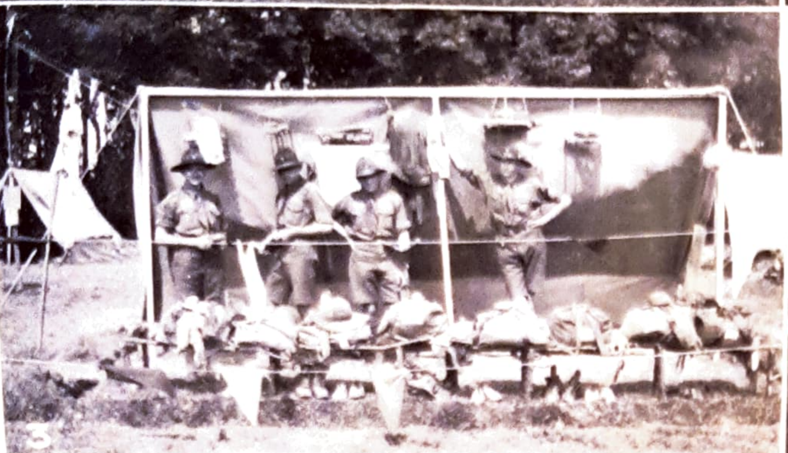

Z.Exc. J. J. Rambonnet in zijn studeerkamer
Teekening van Lida von Wedell

De Padvindersbeweging: een internationale Broederschap - 1. Een kamp van Egyptische padvinders
2. Een kamp van Arabische padvinders - 3. Een kamp van Fransche padvinders - 4. Een kamp van Amerikaansche padvinders

1. Padvinder uit Albanië in nationaal costume - 2. Een kamp van Britsch-Indische padvinders
3. De Schotten in het kamp - 4. Britsch-Indiërs

Foto Polygoon

Nationaal Kamp 1932 - De rondgang langs de Welpenhorden: *Van l. n. r. Mevrouw van Doorn-Chessell, Commissaresse voor Welpen, de Hoofdverkenner en de Chief Scout*

Nationaal Kamp 1932 - 1. De Hoofdverkenner in de loge - 2. Z. K. H. Prins Hendrik betreedt met den Hoofdverkenner het terrein om het kamp te openen - 3. De Chief Scout, de Kampleider (Kol. A. Diemont), de Hoofdverkenner en Peter Baden Powell - 4. Het defilé voor Z. K. H. Prins Hendrik

Foto Polygoon

Nationaal Kamp 1932 - De Schotten in het defilé

Foto Polygoon

Nationaal Kamp 1932 - Engeland in het defilé

Foto Polygoon

Nationaal Kamp 1932 - Onze Zeeverkenners in het défilé

Nationaal Kamp 1932 · 1. De Zeeverkenners defileeren · 2. Spel met den push-ball · 3. De Welpendag
4. Touwdraaien, een cowboy-vaardigheid

Foto Polygoon

Welpen met hun Akeela's (Welpenleidsters)

Foto Polygoon

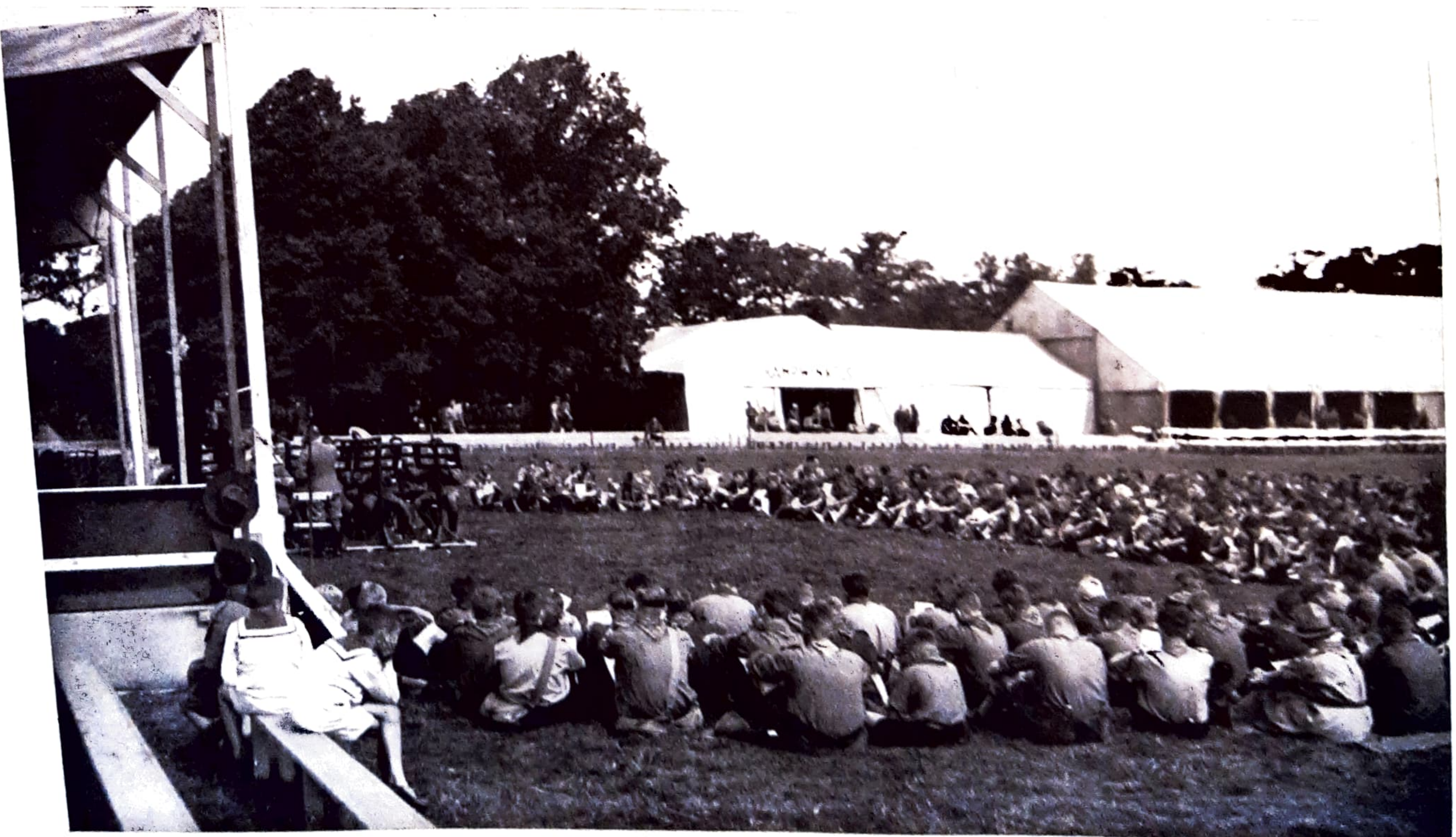
Nationaal Kamp 1932 - Van l. n. r. op podium: de Hoofdverkenner Z.Exc. Rambonnet, de Chief Scout Lord Baden Powell of Gilwell, Z.Exc. Mgr. Aengenent, Bisschop van Haarlem

Foto Polygoon

Nationaal Kamp 1932 - De H. Mis in het subkamp der *Katholieke Verkenners*

Foto Polygoon

Nationaal Kamp 1932 - De godsdienstoefening der Protestante padvinders (ds. J. H. Mulder)

Nationaal Kamp 1932 - 1. De fietsenstalling - 2. De klokketoren - 3. *Het shelterkamp der Voortrekkers*
4. *De poort van het subkamp Gelderland*

Foto's Reprod. Cie

Nationaal Kamp 1932: 1. Koken - 2. Een hoekje in één der subkampen - 3. Een kamp wordt opgeslagen - 4. De Troep aan tafel

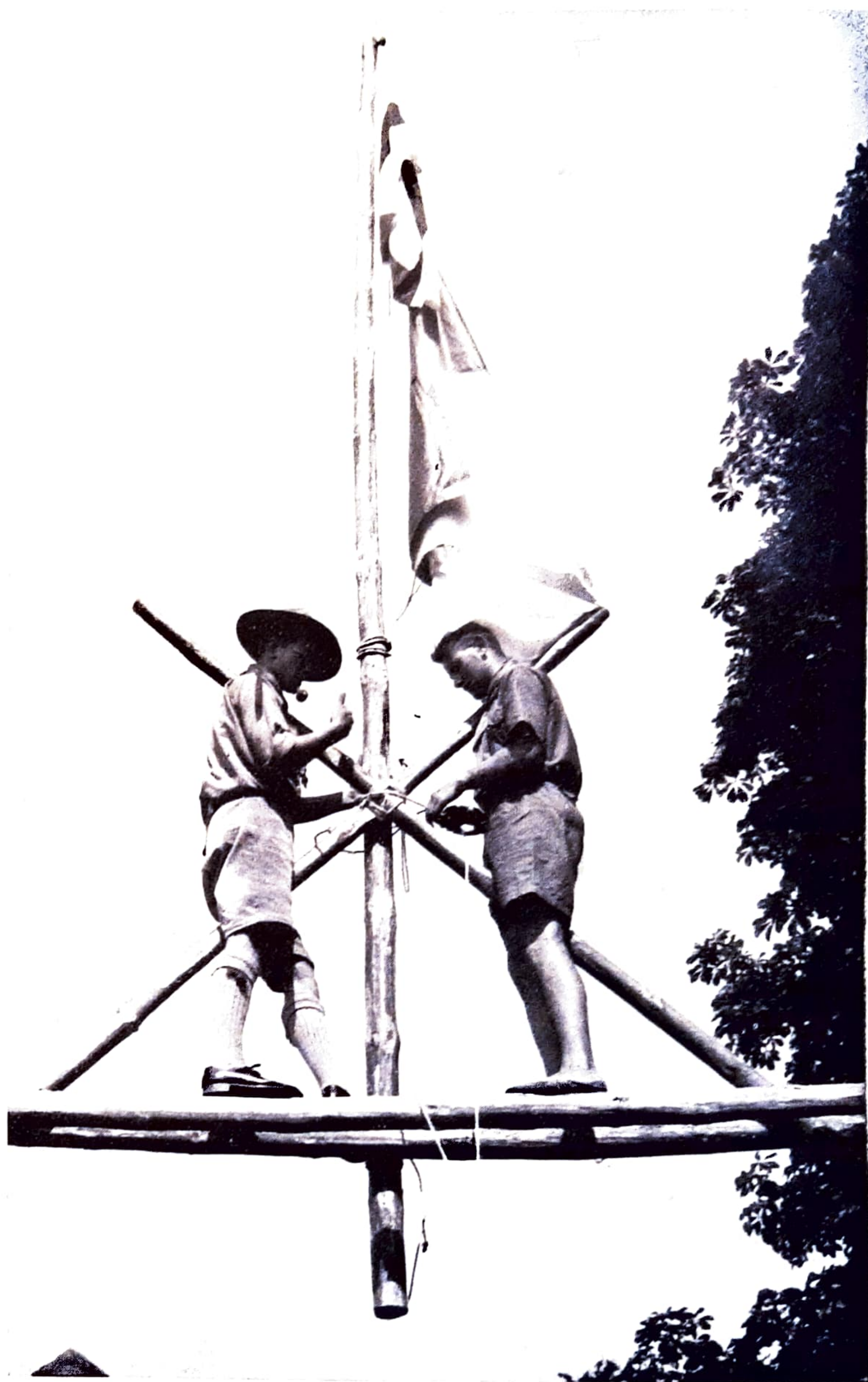

Nationaal Kamp 1932 - De Troepen komen aan

Nationaal Kamp 1932 - De rally (een geestdriftige hulde-stormloop) voor den Chief Scout

Foto Polygoon

Nationaal Kamp 1932 - Het sjorren van een subkamppoort

Foto's Reprod. Cie

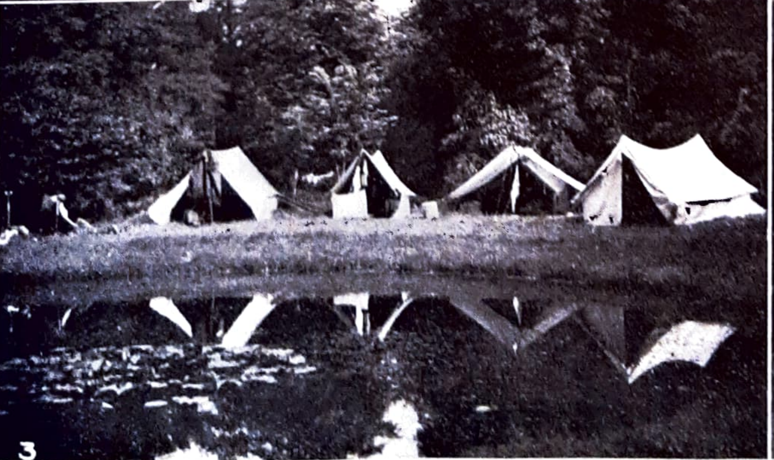

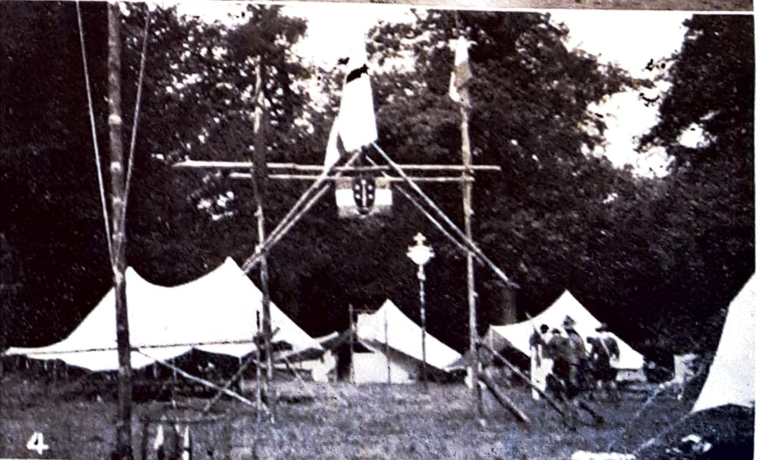

Nationaal Kamp 1932 - 1, 3, 4 Patrouille-keukens in het kamp - 2. Vuurmaken met den vuurboog (vuur door wrijven)

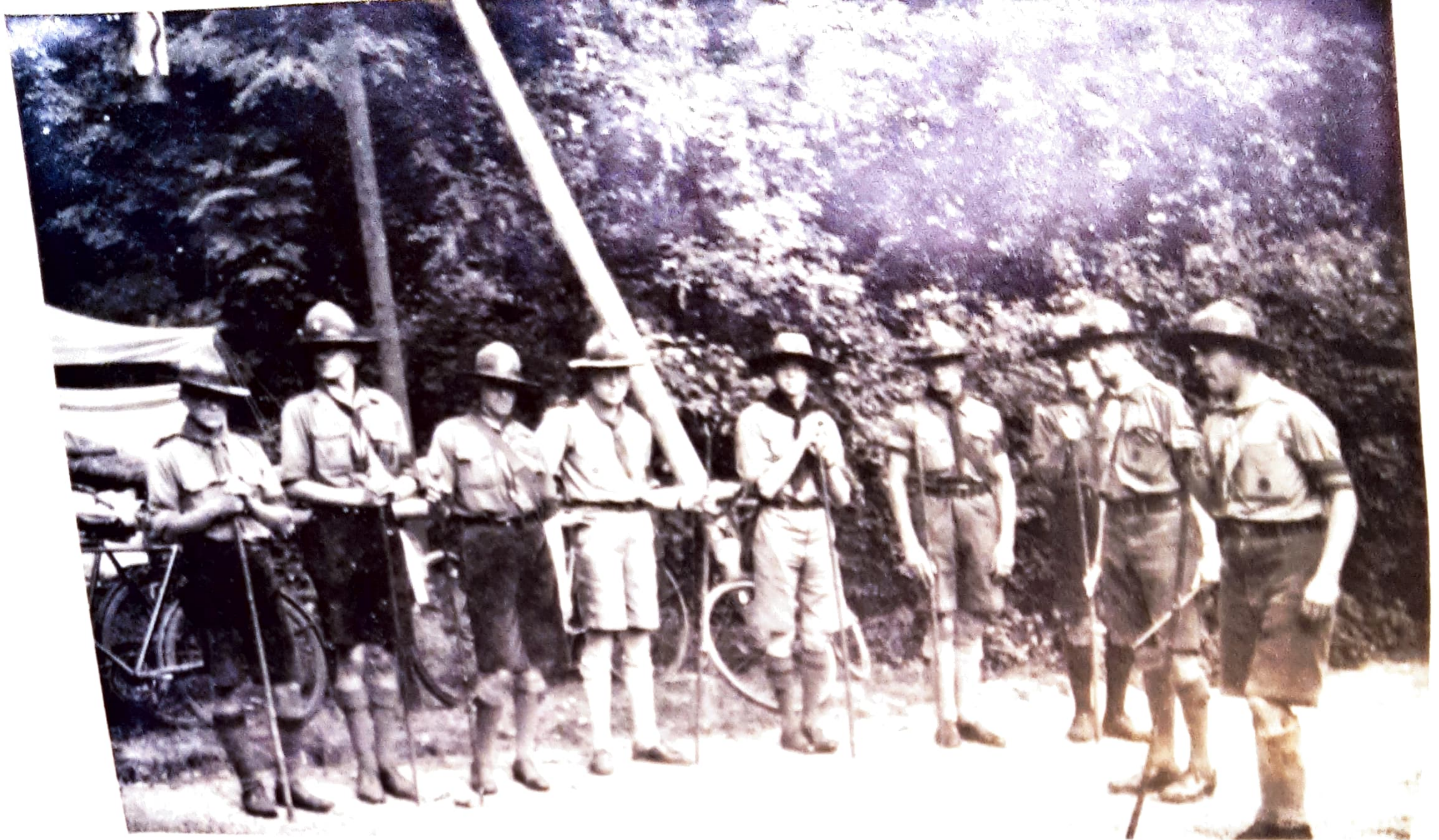

Nationaal Kamp 1932 - 1. De nationale patrouille-wedstrijden : Inspectie - 2. Gezicht op twee subkampen vanuit het huis Oosterbeek - 3. Het stafkamp - 4. Poort van één der subkampen

Nationaal Kamp 1932 - Een gedeelte der kampbewaking

Foto Polygoon

Nationaal Kamp 1932 - De Schotsche band

Foto's Reprod. Cie

Nationaal Kamp 1932 - Groepjes deelnemers

Foto's Reprod. Cie

Nationaal Kamp 1932 - Keukens, kookvuren en tafel; met hout en touw wordt de geheele inrichting door de jongens zelf gemaakt

Foto Polygoon

Nationaal Kamp 1932 - De poort wordt overeind geheschen

Nationaal Kamp 1932 - De Kaagdag - Admiraal-zeilen

Foto Polygoon

Nationaal Kamp 1932 - De Kaagdag - Een boot met bezoekers

Nationaal Kamp 1932 - Toeschouwers der landtroepen gedurende den Kaagdag

Foto Polygoon

Nationaal Kamp 1932 - De Zeeverkenners op de Kaag; *in linie ten anker*

Foto Polygoon

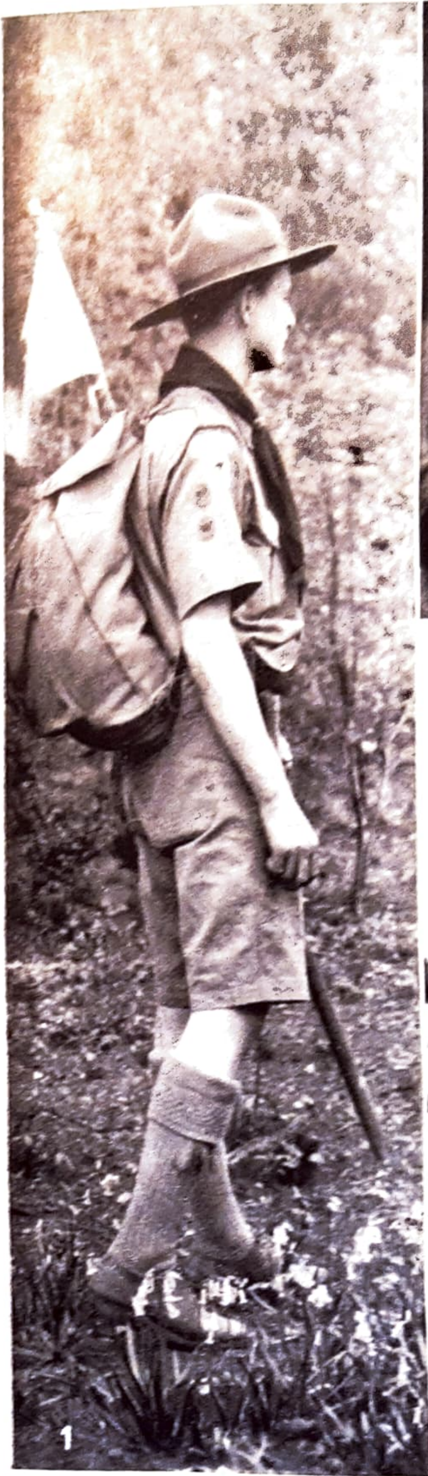

Nationaal Kamp 1932 - De Schotten op de Kaag

Nationaal Kamp 1932 - De tenten worden afgebroken

1. Patrouille-leider op zwerftocht - 2. Een Welp of Jonge Wolf
3. Een rijwiel-verkenner

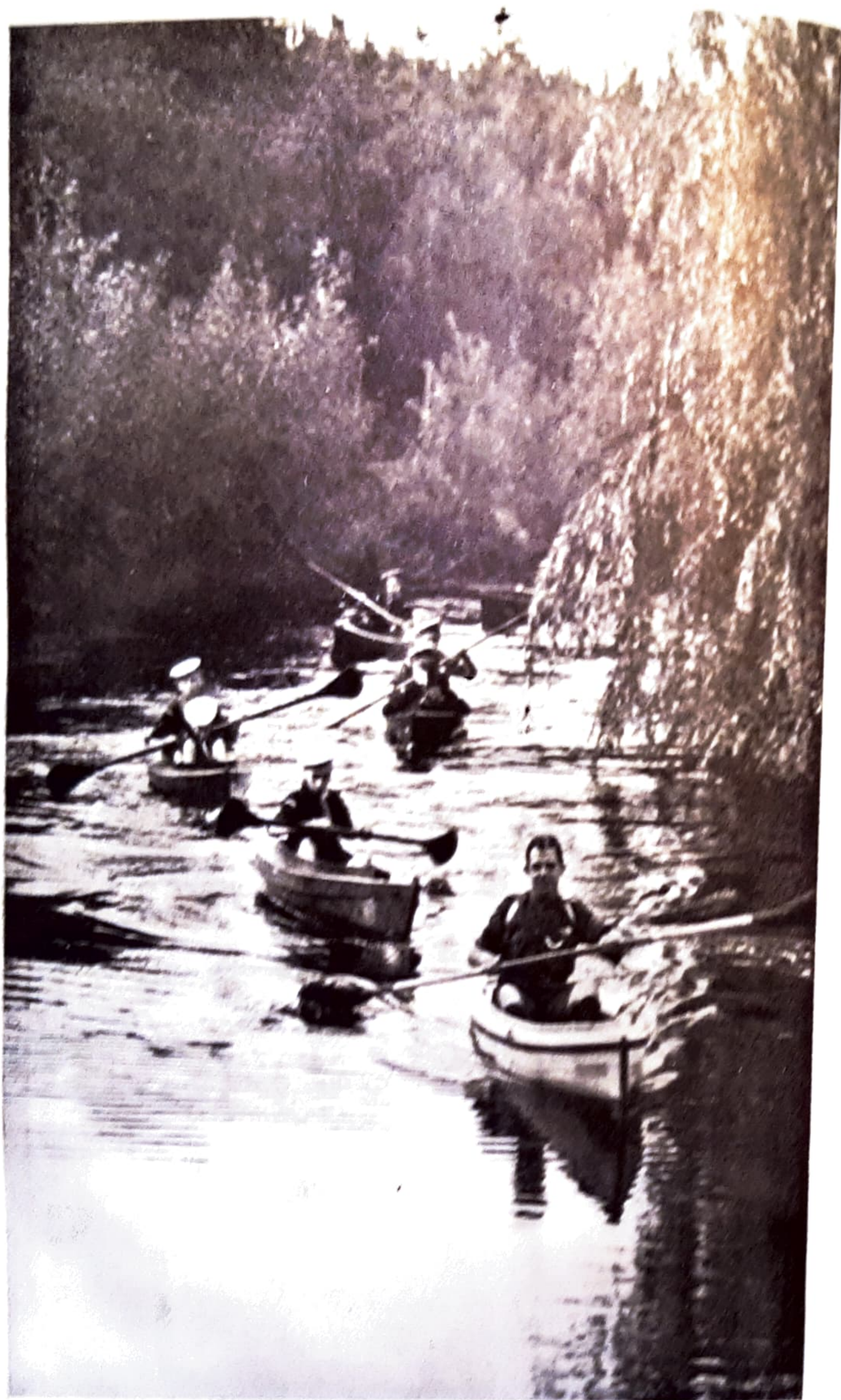
Foto Polygoon

Nationaal Kamp 1932 - Inpakken en «huis-toe»

Gebrekkige Padvinders - Er zijn Groepen voor doofstommen, blinden en kreupelen; een groepje kreupele Welpen

Zeeverkenners in hun kano's

Gilwell-Park, bij Chingford (Engeland), waar troepen kunnen kampeeren en leiders worden opgeleid

De Padvindersboerderij te Ommen (O.), het huisverblijf van het Buitencentrum (voor zomerkampen en leiderscursussen van «De Nederlandsche Padvinders»)

Foto Polygoon

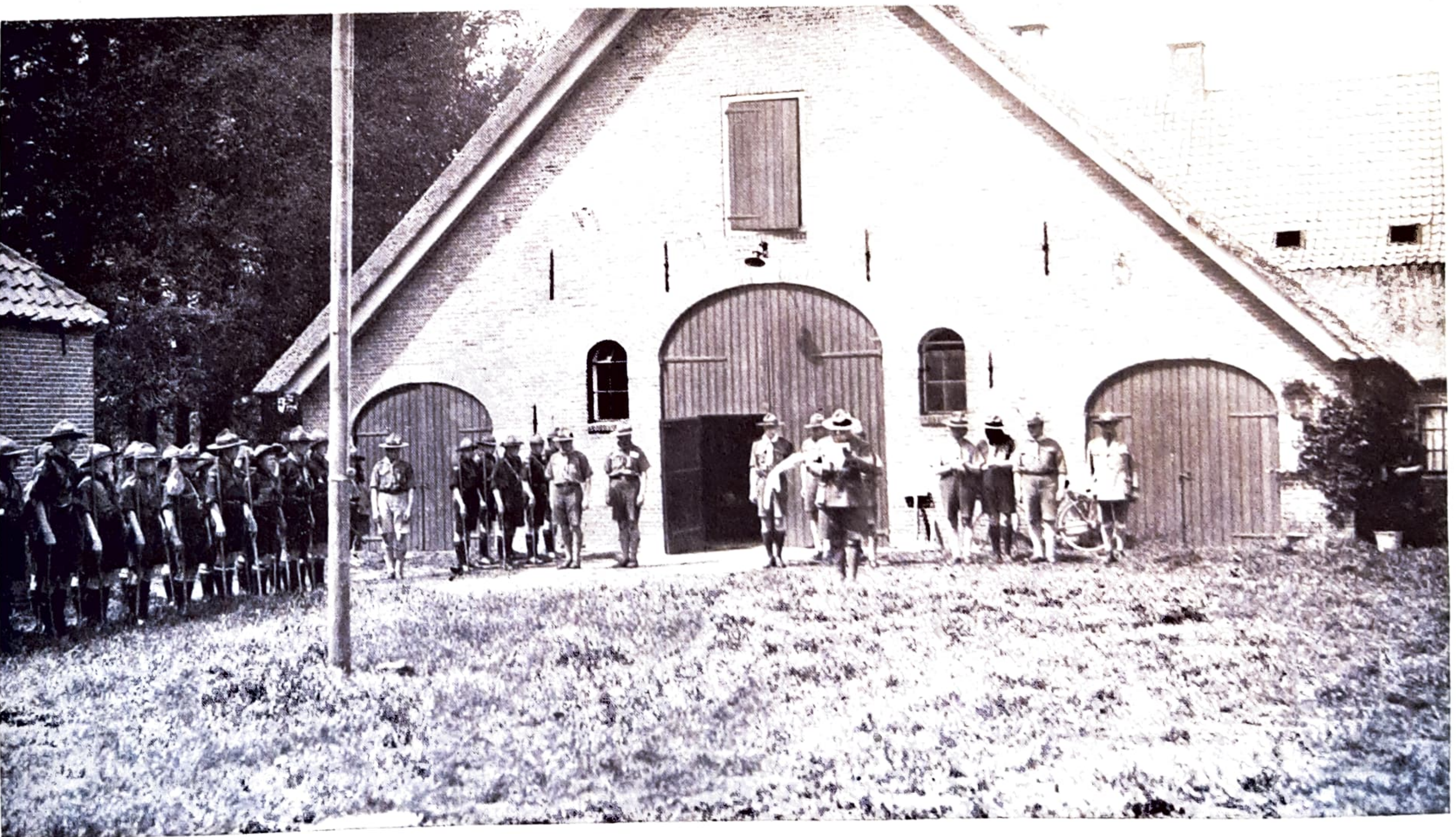

Buitencentrum te Ommen (O.) - 1. De kleine boerderij op het kampeer- en cursusterrein Ada's Hoeve 2. Voorzijde van de Padvindersboerderij - 3. De «tee-pee» op het leidersveld - 4. Een patrouille-kampje op Ada's Hoeve

Buitencentrum te Ommen (O.) - Bij de Padvindersboerderij : uitslag van de Nationale Patrouillewedstrijden

Buitencentrum te Ommen - 1. Een patrouillekampje op het leidersveld - 2. Achter de boerderij Ada's Hoeve - 3. De Troep krijgt zijn instructies - 4. Een Troepkamp

Buitencentrum Ommen (O.) - 1. Een patrouille-kampje - 2. Leiderscursus: gereed voor den zwerftocht
3. Leiderscursus: pionieren, het bouwen van een brug - 4. Ingang Padvindersboerderij

Buitencentrum te Ommen - *Rond het Kampvuur*

In het kamp - Aardappelen jassen

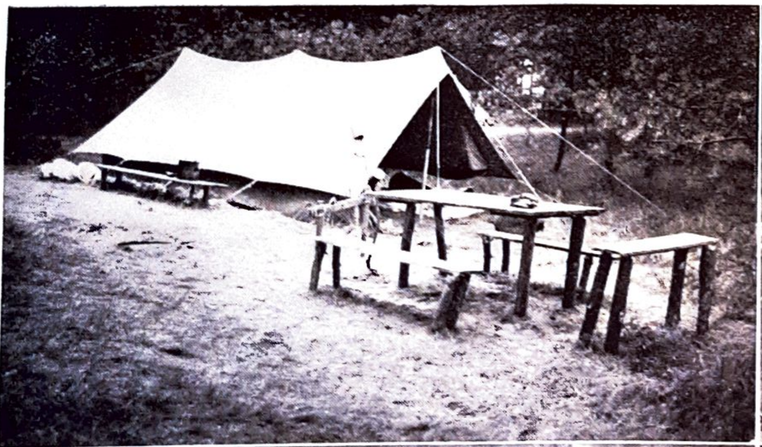
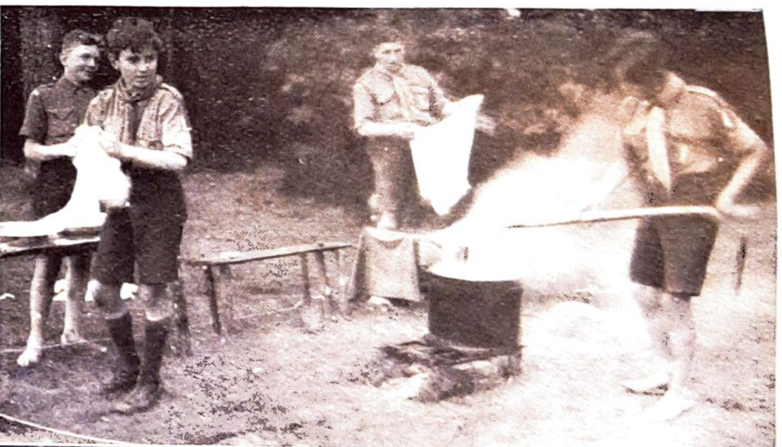

1. De Patrouille ontwaakt - 2. Aardappels schillen - 3. Wedstrijd in vuurmaken - 4. Natuurstudie

Buitencentrum te Ommen - 1 en 4. Ingerichte patrouillekampen - 2 en 3. Waschdag in 't kamp

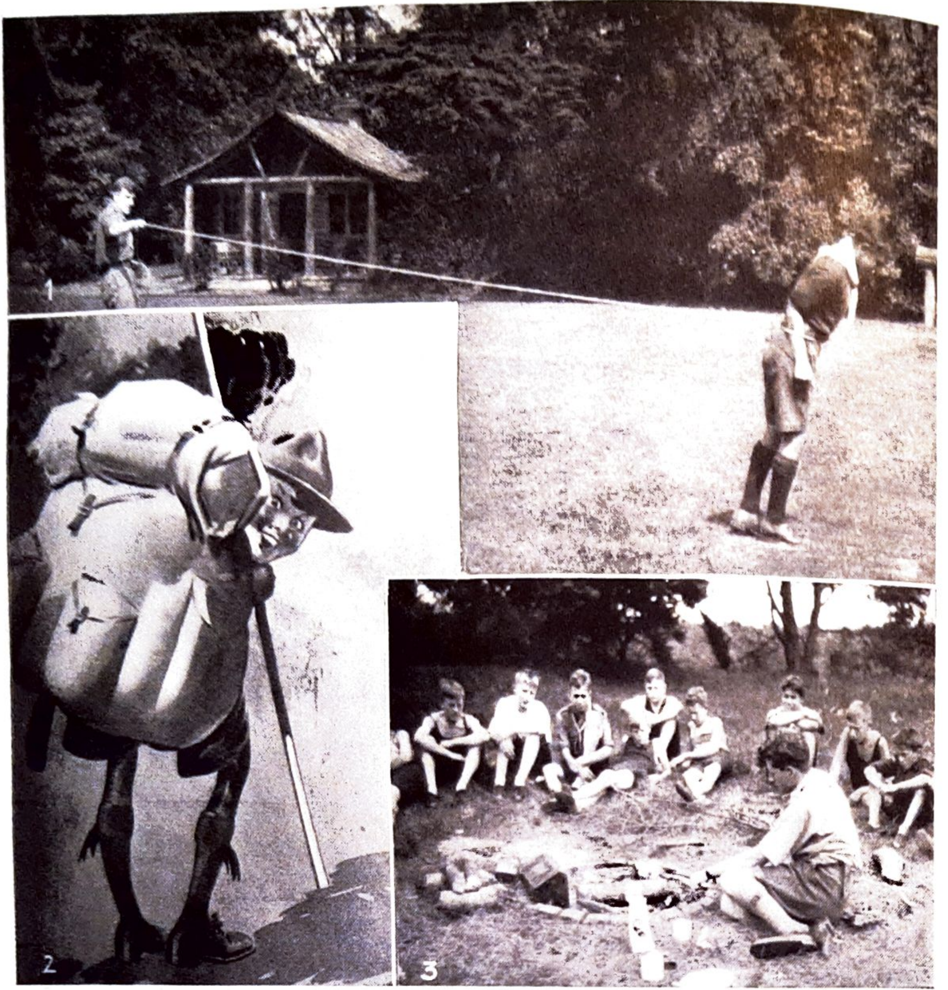

Buitencentrum Ommen - 1. Een leiderspatrouille aan tafel - 2. Deelnemers aan een leiderscursus - 3. Leiderspatrouille in haar kamp aan 't werk

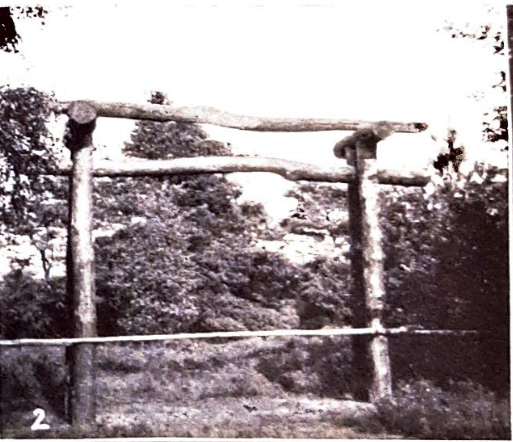

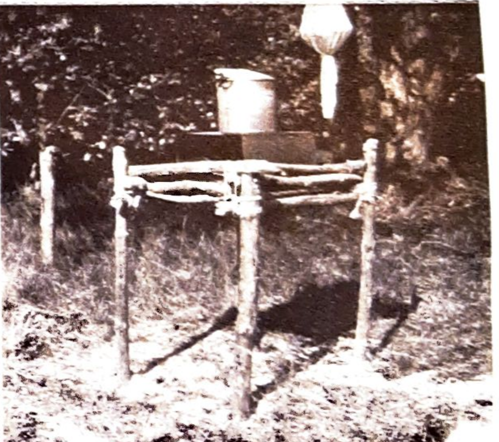
1. Kaartlezen op den zwerftocht - 2 en 3 Ropespinning of touwdraaien (door Don Potter, die op dit gebied een wereldvermaardheid heeft)

1. Lassowerpen - 2. «Zwaar-beladen» - 3. Instructie broodbakken op houtvuur

Buitencentrum te Ommen - 1. Een veldoven - 2. De poort van het leiders-(cursus)veld - 3. Een kooktafel
4 en 6. Patrouilles aan den maaltijd - 5. Het reflex-stoelvuur

Het maken van gipsafdrukken van dierensporen

1. Op den Zwerftocht (laatste toets met samenvatting en toepassing der vaardigheden voor Verkenner 1e klasse) - 2. Hakken - 3. Het gebruik van de groote trekzaag

Houtsnijden

Foto's Ph. Baron Van Pallandt van Eerde

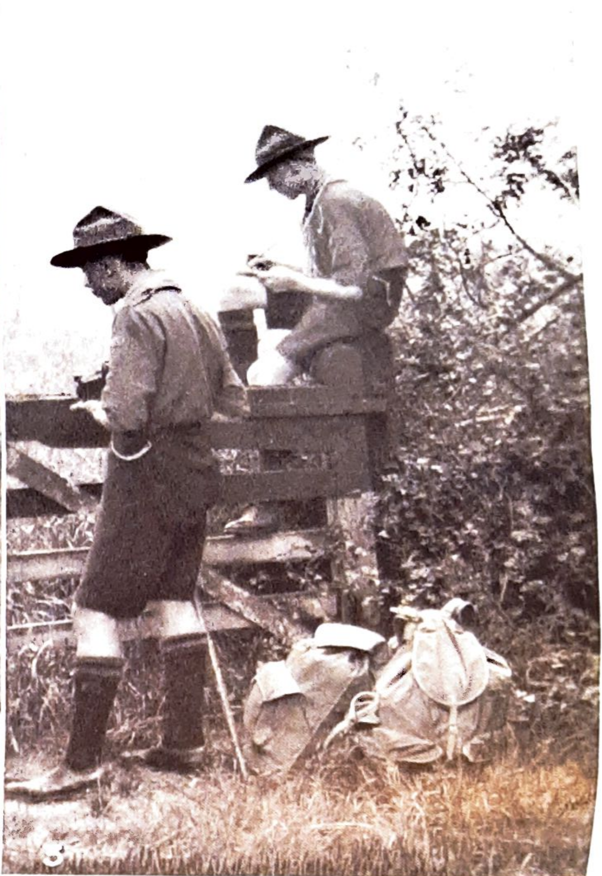
In de duinen - Op trek met den troepwagen

In de duinen - Patrouille aan het seinen

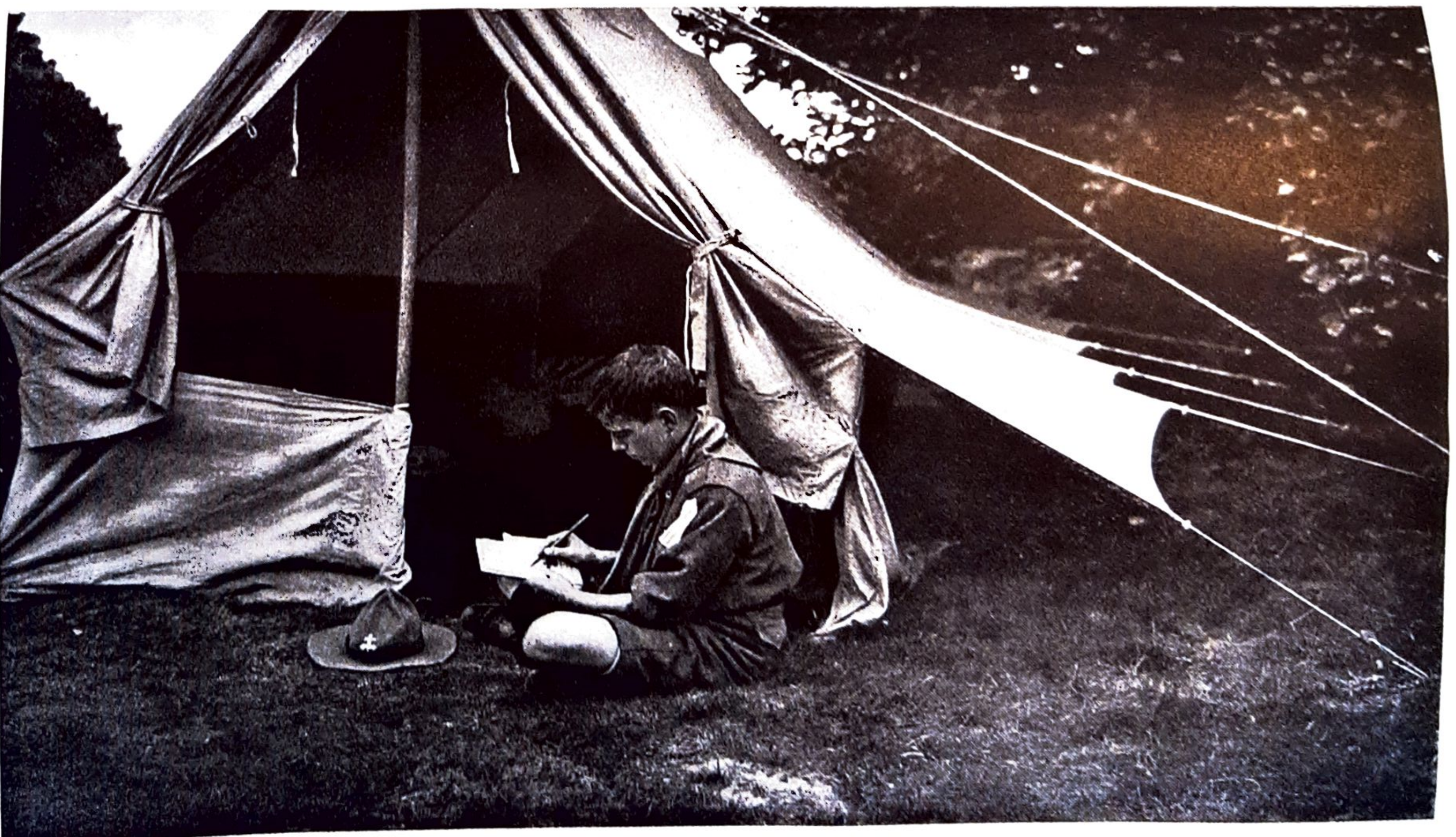

Op den Zwerftocht - 1. De uitrusting - 2. In het shelterkamp aan het *eind van den eersten dag*
3. Schetsen voor het *zwerftocht-rapport*

Foto Ph. Baron Van Pallandt van Eerde

In het kamp - Een brief naar huis

Foto Ph. Baron Van Pallandt van Eerde

Bij de vennen - Een moddergevecht

Foto Ph. Baron Van Pallandt van Eerde

De waterdrager

Patrouille rond het kampvuur

10,–

P en P
SERIE